

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ மகேசுவர நாயகம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி 3.

VOL. 3.

பகுதி 5.

No. 5.

1926.

MAY

&

JUNE

அக்ய

வருஷம்

வைகாசி

“தனக்குவமை”வில்லா தான்றா ஸ்சேரந்தார்க்கல்லான்
மனக்கவலைமாற் றலரின” —தேய்வப்பலவர்.

பெருளடக்கம்.

1. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமை:- ஸ்ரீ. உ. வே.
வித்வான் வேங்கடாசார்யஸ்வாமி சேனங்குளம். 129
2. திருவஷ்டாசாரமணி கம்:- ப. அ. 131
3. இல்லறத்திற்குரிய ஒழுக்கங்கள்:- ... 136
4. ஸ்ரீராமா நுஜஸித்தாந்தபரகாசிகை:- உ. ப. ய.
வேதாந்த வித்வான் சிங்கப்பெருடாள் ஸ்வாமி
காரப்பங்காடு. ... 141
5. மாறன்கோவை ஆராய்ச்சி:- ரெ. இராமையங்கார்
தலைமைத் தமிழாசிரியர் கோபாலசுமுத்திரம்
வைஸ்வகர். ... 147
6. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சரித்திரம்:- கா. ரா.
இராமா நுஜன் உ. ஹைபூர். ... 153
7. நன்கொடை:- ... 160

பண்டித. ஆ. அரங்காரமா நுஜன்-பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2.] [தனிப்பிரதி அனா 4.

வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம். அக்கரை தேவங்களுக்கு 2-4-0

மதுரை, கெற்குமாட்டுத் தெரு.

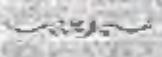
ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸித், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேசுவர இராம கம்:

ஹரிஸமய தீவாகரம்.

தோதுதி 3.

VOL. 3.

அக்தப

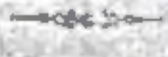
வருஷம்

வைகாசி

பகுதி 5.

No. 5.

1926.

MAY

&

JUNE

"தனக்குவனம்" என்பதன் மூன்று சேர்த்தார்க்கல்லான்
மனக்கவனம் தருகிறான்" — தேய்வப்பலவர்.

பொருளடக்கம்.

1. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமை:- ஸ்ரீ. உ. வே.
வித்வான் ஷெங்கடா-சாப்ஸ்வாமி சேனாசூரம். 129
2. திருவந்தாரச்சாமவிலாசம்:- ப. அ. 131
3. இன்றைத்திறகுரிய ஸ்ரீமத்கங்கன்:- ... 136
4. ஸ்ரீராமா துஜஸ்ததாசவாகாசிகை:- ... பய
வேதாந்த வித்வான் சிங்கப்பெருமான் ஸ்வாமி
சாப்பங்கன். ... 141
5. மாறன்கோவை ஆராய்ச்சி:- செ. இராமையங்கார்
தலைமைத் தமிழ்ச்சிற்பர் கோபாலசுமத்திரம்
ஸஹஸ்கன். ... 147
6. ஸ்ரீபாஷ்யகார் சரித்திரம்:- கா. ரா.
இராமா கருடன் உறைபூர். ... 153
7. தன்கொடை:- ... 160

பண்டித. அ. அரங்கராமா நுனன்-பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2-4 [தனிப்பிரதி அனு 4.
சி. 5. சிறப்பு பிரதிப்பேகம் அங்களை கொடுக்களுக்கு 2-4-0
மதனை கொடுக்காவிட்டால் தெரு.
ஹரிஸமய தீவாகரம் பிரஸித், பதிப்புக்கப்பெற்றது.

அறிவிப்பு.

இப்பொழுது வெளிப்பாட்டு மூன்றாம் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபாயை மணியார்ட்டில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும் அனுப்பமுடிபாதவர்கள் இருமுறையாக 6 மீ. சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வெளியாடாதவர்கள் முன்னரே தெரிவித்துவிடுவேண்டும். பத்திரிக்கைக்காகவே அச்சாட்சியில் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை கடைபிடிக்கிற விஷயத்தில் இயப்பாடுவேண்டா. திரிகையின் பண்டிதர்கட்ப் பத்திரிகைப்பல வெளியுருக்குச் சென்றிருக்காததால் பத்திரிகை காலங்களில் வெளியாவதற்குத் தடைப்பட்டதென்றிப் பிறிதில்லை. இனிமேல் அந்தக் குறைபாட்டல்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தார்கட்குப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறியிருமாயில் அதற்கடுத்த மூன்று பத்திரிகை கிடைத்தவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்வவேண்டும். தாமதிப்பார்களாகில் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அணு அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்வவேண்டும். ஏதேனும் சங்கடங்கள் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்பைக் காட்டு போடவேண்டும். சில சந்தா பேர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பின் வி, பி, பைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தாமத்திற்காக உழைக்கும் நமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் பேர்கள் இவ்வித கஷ்டத்தைபுண்டிபண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்ட்டில் அனுப்பித் தங்கள் நண்பர்களுடைய சந்தா தராகச்சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விலாசம்மாலும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விலாகத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றேன் அடுத்த சந்திரிகை பழைய விலாகத்திற்கே போய் விடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரினும், மணியார்ட்டிலும் சந்தா வரப்பாடுக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.

மாணேஜர்.

ஹரிஸமய திவாகரம் ஆபீஸ்,

239, தெற்குமார்ட்டேத் தெரு. மதுரை.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேசாமாதுஜயநம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ந. அக்ஷயவ்ரு வைகாசிமீ பகுதி இ.
Vol. 3. May & June 1926. No. 5.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பெருமை.

[2-ம் தொகுதியின் 285-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

மூர்ச் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளில் சிலருக்கு எப்பெருமையையுடைய விருப்பமிடில்லை. சிலர் அவனைசுடைய விரும்பினார்களேனும் அவருக்கு ஸர்வேஸ்வரனை உபாயமாகவான் என்ற புத்தி யுண்டாயிற்றில்லை. தானாகப் பற்றினவனான ஸ்வாததன்விதாச விட்டனுக்கு அவனை உபாயம், அவனை பலம் என்ற புத்தி யுண்டாயிற்றேனும் அவனுக்குப் பலம் தன்னதாகக்கொள்ளும் அறங்காசமுண்டு; பாரதந்தர்ய பூர்த்தியுமிடில்லை. பத்தாவதாகச் சொல்லப்பட்ட பாமை காந்திக்குப் பாரதந்தர்ய பூர்த்தி யுண்டாயிற்றேனும் அவனுடைய ஜ்ஞாகம் பாகவத பர்யந்தம் செல்லாததினால் அவனுக்கும் அறங்காசம் ஒழித்ததில்லை. புதிதேனாம் அதிகாரியாகிய பக்தனுக்குப் பாகவத விஷயத்தில் சினைகமுண்டாகிலும் அவனுக்குப் பாகவதர் கோத் தன்னினும் உயர்ந்தோர் என்ற புத்திகொள்ளாது தன்னே டோத்தவாக கீதாக்கும் குறைபாடுண்டு. இது நிச்ச,

“வசகாணியுபஷேஷயு: செவயூரி கூலாதின:,”

“விஷுநகாவுபஷேஷயு: கவ்யஸவட்வவனவலி”

“ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய: வைவக்ராமகுலாதீபி:

விஷ்ணுவாய்பதேஷ்டவ்ய: தஸ்யஸர்வம்ஸவலி”

(பாதிபாளவன் ஊர்ப்பெயர் குடிப்பெயர் கொண்டு வ்யவஹரிக்

ஸ்ரீ அறிவிப்பு.

இப்பொழுது வெளியாயின மூன்றாம் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபானவ மணியார்டரில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும் அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறையாக 6 மீ. சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வெண்டாதவர்கள் முன்னரே தெரிவித்துவிடவேண்டும். பத்திரிக்கைக்காகவே அச்சாபிஸ் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை நடைபெறுகிற விஷயத்தில் ஐயப்படவேண்டா. திரிகையின் பண்டிற்காகப் பத்திராதிபர்பல வெளியூர்களுக்குச் சென்றிருக்காராதலால் பத்திரிகை காலங்களில் வெளியாவதற்குத் தடைபட்டதேயன்றிப் பிறிதில்லை. இனிமேல் அந்தக் குறைபாடில்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தார்கட்குப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறிவிடுமாயில் அதற்கடுத்த மறு பத்திரிகை கிடைத்தவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தாமதிப்பார்களாகில் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அணு அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதேனும் சங்கடிகள் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்பைக் காட்டு போடவேண்டும். சில சந்தா நேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பிஸ் பி. பி. பைப் பெற்றுக்கொள்ளாது "வேண்டாம்" என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தர்மத்திற்காக உழைக்கும் நமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் நேயர்கள் இவ்வித நஷ்டத்தையுண்டிப்பண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்டரில் அனுப்பித் தங்கள் நண்பர்களையும் சந்தா தாராகச் சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விலாசம்மாதும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விலாசத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றேல் அடுத்த சஞ்சிகை பழைய விலாசத்திற்கே போய் விடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரிலும், மணியார்டரிலும் சந்தா நம்பரைக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்,

மாணேஜர்.

ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்,

239, தெற்குமார்டு தெரு, மதுரை.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ௩. அக்ஷயவ்ரு வைகாசிமீ பகுதி ௫.
Vol. 3. May & June 1926. No. 5.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பெருமை.

[2-ம் தொகுதியின் 285-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

முன் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளில் சிலருக்கு எம்பெருமாவையைய விருப்பமில்லை. சிலர் அவனையைய விரும்பினாலேனும் அவருக்கு ஸர்வேஸ்வரனே உபாயமாவான் என்ற புத்தி யுண்டாயிற்றில்லை. தானாகப் பற்றினவனான ஸ்வகதஸ்விகார நிஷ்டனுக்கு அவனே உபாயம், அவனே பலம் என்ற புத்தி யுண்டாயிற்றேனும் அவனுக்குப் பலம் தன்னதாகக்கொள்ளும் அஹங்காரமுண்டு; பாரதந்தர்ய பூர்த்தியுமில்லை. பத்தாவதாகச் சொல்லப்பட்ட பரமைகாந்திக்குப் பாரதந்தர்ய பூர்த்தி யுண்டாயிற்றேனும் அவனுடைய ஜ்ஞாநம் பாகவத பர்யந்தம் செல்லாததினால் அவனுக்கும் அஹங்காரம் ஒழிந்ததில்லை. புதிதோராம் அதிகாரியாகிய பக்தனுக்குப் பாகவத விஷயத்தில் சினைகமுண்டாகிலும் அவனுக்குப் பாகவதர்களைத் தன்னினும் உயர்ந்தோர் என்ற புத்திகொள்ளாது தன்னோடே தத்தவராக நினைக்கும் குறைபாடுண்டு. இது நிற்க,

“வரகாணியவபெஷஷயு: நெவபூரீ கூலாழிவ்:
விஷுநாவ்யவபெஷஷயு: தஸ்யஸவ: ஸவனவஹி”

“ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய: நைவக்ராமகுலாதீபி:
விஷ்ணுநாவ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்யஸர்வம்ஸஏஹி”

(ஏகாந்தியானவன் ஊர்ப்பெயர் குடிப்பெயர் கொண்டு வ்யவஹரிக்

கத் தக்கவனல்லன். பகவத் ஸம்பந்தங்கொண்டே வ்யவஹரிக்க வேண்டியவன்) என்று ஏகாந்தியினுடைய இயல்பு கூறினாலும், இவ் வியல்பு பாமைகார்திக்கும் பக்தனுக்குமுண்டு. இம் மூவரும் இத் தன்மை யுடையவர்களானாலும் முன் குறிப்பிடப்பட்டபடி இவர்க ளிடத்திற் சிறிது அஹங்காரமிருக்கின்றதினால் அதுக்குஹேதுவான ஜாதியும் கழிந்ததாகமாட்டாது. இவர்கள் எம்பெருமானுடைய எல்லைகடந்த ப்ரீதிக்கும் விஷயமாகமாட்டார்கள். பன்னிரண்டாம் அதிகாரியாகிய இந்த பாகவதன் பாகவதர்களை “கடன்மல்லைத் தல சயனத் துறைவாரைக் கொண்டாடும் நெஞ்சுடையார் அவர் எங்கள் குலதெய்வமே” என்றபடி குலதெய்வமாகக் கருதினவனாகையாலும் தன்னை எப்பொழுதும் தாழ்ந்தவனென்று நினைத்திருக்கும்வனாகையாலும் இவனுக்கு அஹங்கார வாஸனையே அடியோடு கழிந்ததாகும். இப்படி கழிகைக்குக் காரணம் இவனுடைய அறிவின் மிகுதியாம். இதனால் அஹங்கார ஹேதுவான ஜாதி கழியப்பெற்று, பாகவதத்வ ஜாதியைப் பெற்றவனாவான். ஆனதுகொண்டு இவனுக்கு ஜாதி கழியப்பெற்றது என்று சொல்லக்குறைவில்லை. அஹங்கார ஹேதுவான ஜாதி என்று சொல்வது ப்ராஹ்மண ஜாதி தொடங்கி சண்டாள ஜாதிவரையிலு முள்ளதாகும். சண்டாளனுக்கு அஹங்கார ஹேதுவான ஜாதி எவ்வாறுண்டெனின்? எப்படி ப்ராஹ்மணனுக்கு உயர்ந்த வர்ணத்திலுதித்தவனென்கிற அஹங்காரம் ஏற்படுமோ அப்படியே சண்டாளனும் வைஷ்ணவனானால் அஹங்காரமுண்டாகக் கடியுண்டு. எவ்வாறெனின்? வைஷ்ணவனாக யிருப்பானொருத்தனுக்குத் தாழ்நிற்கும் நிலை “மித்யாவிவாஸித வரஹ்ஸா கீஷ்வாவெவ” நித்யாபி வாஞ்சித பரஸ்பர நீச பாவை” (ஆசைப்பட்டதாம் ஒருவர்க்கொருவர் தாழ்நிற்கும் நிலையையுடையவர்) என்றபடி அவசியம் வேண்டும். இங்ஙனமிருக்கும் நிலைமை மற்றவர்களுக்குச் சாஸ்திரங்கொண்டு நிரூபித்து மனத்தைத் தெளியவைத்து ஏறிட்டுக் கொள்ளவேண்டும்; நமக்கு அவ்வாறின்றி அது (தாழ்நிற்பது) பிறனியே தொடங்கி தொடர்ந்துவருவதாகையால் நாமே உயர்ந்த வைஷ்ணவனாக விருக்கின்றோம்’ என்று அஹங்காரமுண்டாகக்கூடும். இப்படிப்பட்ட அஹங்காரம் எல்லா ஜாதியார்க்கும் அவரவர்க்கு ஏற்றவாறு உண்டாகத் தட்டில்லை.

நிஷ்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றவனுக்கு இந்த அஹங்கார முண்டாவதற்கு இடமில்லை. இவனுக்கு அஹங்கார ஹேதுவான கெட்ட ஜாதி கழியுமென்பதில் தடையில்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்ற வ்யவஹாரத்திற்கு இவனே முக்யமான விஷயமாவான்.

“ஹோஹாஹதா யெதெவெவஷ்வா: ஹிஜஸுதரோ:

சுநெயுதவ வெவஷ்வா: ஸ்ரோதா: ரஜஸா தஸோ வுதா:”

“மஹாபாகவதா யேத வைஷ்ணவா: த்விஜஸத்தமா:

அந்யேத்வவைஷ்ணவா: ப்ரோக்தா: ரஜஸா தமஸா வ்ருதா:”

(எவர் மஹா பாகவதரோ அவரே வைஷ்ணவராவார். ரஜோகுண தமோகுண, மேலிட்டவர்கள் வைஷ்ணவ வேஷத்தைக் கொண்டவர்களானாலும் அவர்கள் அவைஷ்ணவர்களேயாவார்.) என்பதும் லோகதேசிகள் “புறம்புண்டான பற்றுக்களை” என்று தொடங்கி “வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்” என்பது முடிவாகக் கூறிய வாக்கியங்களும் இந்த அதிகாரியைச் சுட்டியுரைத்ததாகும்.

இப்படி வைஷ்ணவாதிகாரிகளைப் பன்னிருவகையாகப் பிரித்து ஒருவர்க் கொருவர்க்குள்ள தாரதம்யத்தை எடுத்துக் காட்டியிருந்தாலும் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிக்குப் பாகவதனாக வரக்கூடிய யோக்யதை உண்டாகையால் அந்த யோக்யதையைப் பாராட்டி எவரும் அவர்கள் விஷயத்தில் அபசாரப்படாது கூசியே வர்த்திக்கவேண்டும். இவ்விஷயம் இனித் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்படும்.

காரப்பங்காடே, ஸ்ரீ. உ. வே. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின், தமையனார் குமாரரும் அந்தேவாசியுமான வேங்கடாசார்யர், சேரங்குளம்.

[தொடரும்.]

திருவஷ்டாசுர மஹிமை.

அஷ்டாசுரமாவது:—ப்ரணவ நமப்பதங்களைச்சேர்த்து உச்சரிக்கப்படுகிற நாராயணநாமமாம். இதனை, “ஏராரும் பிரணவமோ

ரேழுத்ததன்மேல்நமவென்பதிரண்டெழுத்துப், நாராயண வென்ப
தைந்தெழுத்துக் கூட்டி யிருநாலாம்..." என்று கூறியதினாலுடறி
யலாம். இது, நான்குவேதங்கட்கு நபனம் போன்றது; மற்ற வாச
தேவ, விஷ்ணு மந்த்ரங்களாகிப் வ்யாபகமந்த்ரங்களினும் சிறந்தது;
ஆகையால் இது விஷ்ணுநாயத்திரிபில் ஆகியில் உச்சரிக்கப் படு கி
றது இதை வேதங்களும்கூடும் அபிஷேகமும் ஆசார்பர்களும்
விருப்பினர்கள், இதில் எல்லா அர்த்தங்களும் அடங்கிக் கிடக்கின்
றன. லோகதேசிகனும் "அறியவேண்டும் அர்த்த மெல்லாம் இதுக்
குள்ளேயுண்டு" என்று அருளிச் செய்ததினாலும் இ தி வி ல் லா த
அர்த்த மொன்றுமில்லை என்பதறிபலாம். 'ஒன்றுந்தேவு மு ல ரு
முயிரு மற்றும் யாதுமில்லா' த காலத்தில் ஸர்வசக்தியுடைய ஸர்வே
சுவரன் பீர்த்மாவைத் தன் நாபிகமலத்தில் தோற்றுவித்து அவனை
நோக்கி "நீ எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை
உச்சரிக்கக் கடவை; அதன் மஹிமையால் எல்லா வுலகங்களையும்
சிருஷ்டிக்கக் கடவை; அதன்பின் உனது அதிகார முடிவில் நிச்சய
மாய் எனது பதவிபை அடைபக் கடவை" என்று அருளிச் செய்
தான். பீர்த்மா அர்த்தக் கட்டளையை சிரஸாக வஹித்துக்கொண்டு

"கமலமாவதி யோன்றன்னேக் கமலமீதுறை வோளுங்கே
அமலமானத்தினுடையசை வுறுதிருத்தி யன்னோன்
விமலமாமந்திரத்தை விழைவுடன் பயின்றே யோகம்
முமலமாடக்கி யெண்கண் முடிபாதிருந்து செய்தான்

புண்டரீகாக்ஷணத் தனது நிர்மலமான மனத்துக்குறிருத்திப் பரி
சுத்த முடைய அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை அன்போடு அதுஸந்தித்து
முமலங்களையுமடக்கிக் கண் களை முடாமல் முக்கு முனையிற்
செலுத்தி போகத்தி விருந்தான். அதன் பின் எல்லாவுலகங்களை
யுஞ் சிருஷ்டிக்கும் பேராற்றல் இந்த அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரோச் சாரண
பலத்தாலுண்டாயிற்றென்றறிபலாம். இது நிற்க,

ஸர்வேசுவரன் உலகிலுள்ளா ரெல்லாரையும் உய்விக்கும் பொரு
ட்டு வதரிபாச்சாமத்தில் தானே சிஷ்யனும் ஆசார்யனுமாய் நின்று
திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான். அதனால் இம்மந்த்ர கர்த்தா
வும் ஸர்வேசுவரனே யாவான். இன்னும், இரண்யாய நம எ ன் று

சொல்லாத பிரகலாதாழ்வானைச் சுக்ராசார்யர் இரண்யன் முன்னிலை
யில் விட்டு நடந்த விஷயத்தை அறிவிக்க இரண்யன் அன்புடன்
புத்திரனைப் பக்கத்தி விருத்திக்கொண்டு புதல்வனை! நீ சுக்ராசார்
யரின் வார்த்தையைமறுத்து யாதுகூறினாய்? என்று கேட்ட காலத்
தில் பிரகலாதாழ்வான்,

"காமம்யாவையுந்தருவது மப்பதங்கழிந்தால்
சேமவீரேச்செய்வதுஞ்செந்தழல் முகந்த
ஓமவேள்வியினுறுபத முய்ப்பது மொருவன்
நாமமன்னது கேணமோ நாராயணய?

"மண்ணினின்று மேன்மலாயனுலகுற வாரும்
எண்ணில் பூதங்கள் நிற்பனதிரிவனவிவற்றின்
உண்ணிறந்துறை காணத்தினூங்குள வுணர்வின்
எண்ணுகின்ற திவ்வெட்டெழுத்தே பிறிதில்லை "

விரு ம் பி ய புருஷார்த்தங்களையும், மோக்ஷத்தையும், யாகபலத்
தையும் தருவதெல்லாம் இந்தநாராயணமந்த்ரமேயாம்; இதனையே
இவ்வுலகத்தினரும் மேலுலகத்தினரும் தியானஞ் செய்கின்றனர்
என்று சொன்னான். இது கேட்ட இரண்யன் கோபங்கொண்டு பிர
கலாதாழ்வானை வாளால் வெட்டியும், மலையினின்றுருட்டியும், திக்
குழிபிற்போட்டும், கல்லைக்கட்டிக் கடலில் விட்டும் படாதபாடு படுத்
தினான். இங்ஙனம் இவன் பல இடுக்களைச் செய்த விடத்தாம் திரு
வஷ்டாக்ஷர மந்திரோச்சாரணபலத்தால் பிரகலாதாழ்வானுயிர் ஒழி
ந்ததில்லை. இடுக்கண்செய்த இரண்யனை இடுக்கணுற்று இறந்து
பட்டான்.

மேலும், திருமங்கையாழ்வார் வழிப்பறி பறித்து அ தி ற்
கிடைப்பதைக் கொண்டு ததீயாராதனம் செய்துவருகிற காலத்தில்
ஸர்வேசுவரன் இவரை நல்வழிப் படுத்தத் திருவுள்ளங்கொண்டு
பெரியபிராட்டியார் மணமகளாகத் தான் மணமகனாகி ஸர்வாபர
ணங்களையும் தரித்துக்கொண்டு இவர் இருக்குந்திசை நாடிவருகிற
பொழுது இவர் மிகுந்த ஆசைகொண்டு இவர்களிடத்திலுள்ள எல்
லா ஆபரணங்களையும் கழற்றிப் பின் எஞ்சிநின்ற பாதசிலம்பையும்
கழற்ற அது வராதொழிய அதை இவர் பற்களால் பற்றி இழுக்க

எம்பெருமான் இதைக்கண்டு நம் கலியனோ என்றருளிச்செய்தார். பின்பு இவை யெல்லாவற்றையும் சுமை சுமையாகக் கட்டி எடுக்கப் பார்க்க, அவை பேர்க்கவும் பேராதபடியாலே, மனவாளான, ப்ராஹ்மணனை நோக்கி 'நீ ஏதோ மந்த்ரவாதம் செய்துவிட்டாய்; 'இப்பொழுது எனக்கு அந்த மந்த்ரத்தைச் சொல்லக்கடவாய்; சொல்லாதொழிந்தால் இந்த வாளிற்கிரையாய்விடுவாய்' என்று வானைக்காட்டி அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரோபதேசம் பெற்று'

"வாடினேன்வாடிவருந்தினேன்மனத்தால்பெருந்துயரிடம்பையிற்பிறந்து
கூடினேன்கூடியினையவர்தம்மோடவர்தருங்கலவியேகருதி
ஒடினேனோடியுய்வதோர்பொருளால்உணர்வெனும்பெரும்பதந்தெரிந்து
நாடினேன்நாடிநான்கண்டுகொண்டேன்நாராயணவென்னும்நாமம்

என்று அருளிச்செய்தார். இன்னும் இந்த நாராயணநாமம் விரும்பியவற்றை யெல்லாந்தரும் என்பதைக்குறித்து இவரே'

குலந்தருஞ்செல்வந்தந்திமெடிபார்படுதுயராயினவெல்லாம்
நிலந்தருஞ்செய்யும்நீள்விசும்பருளமுருளொடுபெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும்மற்றுந்தந்திமெடிபார்படுதுயராயினவெல்லாம்
நலந்தரும்சொல்லநான்கண்டுகொண்டேன்நாராயணவென்னும்நாமம்

என்று அருளிச்செய்தார். இங்ஙனம் அருமையும், பெருமையும், சீர்மையும் வாய்ந்த இந்த அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரத்தை ஸ்ரீராமாநுஜர் காலத்திற்குமுன்புள்ள சூசார்யர்கள், எல்லோருக்கும் உபதேசிக்காததினால் அது மிகவும் அருகி வழங்கப்பெற்றது. இராமாநுஜர் எல்லோரிடத்திலும் அருள்கொண்டு தாம் திருக்கோஷ்டியூர்நம்பிகள் ஸந்நிதியில் பதினெட்டுமுறை அலைந்து அருமையாகப்பெற்ற அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரத்தை எல்லாரும் உய்யும்பொருட்டுப் பூரிதானஞ் செய்தார். அதன்பின் இம்மந்த்ரம் எங்கும் பரவப்பெற்றது- இனி, நாராயணநாமத்தின் பொருளுரைக்கப்படும்.

நாமென்பது அப்பு; (ஜலம்) அது விஷ்ணுபகவானிடத் துண்டாயது. அது அவர்க்கு அயனம் (இடமா) கையால் நாராயணனென்று நவில்கின்றனர். அனைத்துக்கும் காரணமாய் அவரது நாபியிலுற்பவித்த நளினமலருக்கு நாமென்று நாமமுள்ளதாலும் நாராயணனென்கின்றனர். ஜீவான்மாக்களெல்லாம் அழியாதவை யாகை

யால்அவற்றிற்கு நாமென்று பெயராகையால் அவைகளின் ஸமுகத்திற்கு நாமென்பது நாமம்; அவைகட்கிவர் அயனமாகையாலும் நாராயணனென்று சொல்லுகின்றனர். பெருமாளுக்கு நாமென்று திருநாமம்; அவரிடத்திலுற்பவித்தவர்க்கும் அவரது ஸம்பந்தம் பெற்றவர்க்கும் நமர் என்று பெயர்; அவர்கட்கு அயனமாகையாலும் நாராயணனென்று புகல்கின்றனர்- அன்றியும் நாமென்று புகலப்பெற்ற இந்த - பகவான் அனைத்துக்கும் கர்த்தாவாகையின் இவராணைக்குட்பட்ட சராசரங்கட் கெல்லாம் நாமென்று நாமமாகும்; இவை அவர்க்கு வாஸஸ்தானமாகையாலும் நாராயணனென்று வாழ்த்துகின்றனர். ஜ்ஞாநசக்தியாதி குணங்களுக்கு நாமென்று பெயராம்; இவர் அந்த குணபரிபூரண ராகையாலும் நாராயணனென்கின்றனர். ஆகவே இந்த நாராயணசப்தத்தில் சகலார்த்தங்களும் நிறைந்திருக்கின்றமை காரணம். ஆதலால் இம்மந்த்ரம் அளவிட முடியாத மஹிமையையுடைய தென்பது அறியத் தக்கது.

அஜாமீனம் தன் அந்திமதசையில் நாராயணன் என்று பெயரையுடைய தன் புதல்வன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டகாரணத்தால் முக்தியடைந்தான் என்றால் இதன் பெருமையை என்னென்பது! இன்னும், "திருமந்த்ரம் சொல்லும்போது ப்ரயதராய்க் கொண்டுசொல்லவேணுமோ வேண்டாவோ? என்று ஜீயர்ப்பட்டரைக்கேட்க, வேண்டா' என்றருளிச்செய்தார். கங்கையாடப் போமவனுக்கு நடுவே யொரு உவர்க்குழியிலே முழுகிப்போக வேணுமோ இந்நன்மை யெல்லாமுண்டாகப் புகுகிறது, கீழயோக்யதை யித்தனையும் போக்கமாட்டாதோ?" என்றருளிச்செய்தார், ஸர்வேசுவரன் ஒப்புயர் வற்றவனாயிருப்பதுபோல இம்மந்த்ரமும் ஒப்புயர்வற்றதாயிருக்கும். இதை உச்சரிப்பவரின் முகத்தில் ஸர்வேசுவரன் உகந்து வாழ்வான். இதுவே. இகலோக பரலோக இன்பத்தைக் கொடுக்கவும், அவனது இயல்பை அறிவிக்கவும் வல்லது; பிறவிக டோறும் செய்த பாபங்களை யெல்லாம் போக்கிப் பிறவிக் கடலைக் கரையேற்று விக்கும் பெற்றியது என்ற இவ்விஷயங்களை,

"புத்திரரெல்லாங்கேண்மின்மாணக்கர்விரும்பீமன்பொருந்திக்கேண்மின்
மித்திரரெல்லாங்கேண்மின் விண்ணுக்கொத்தார்களுமிக்காருயில்லை

அத்திறம்போலெட்டெழுத்துக்கடிகமாமத்திரங்கனகிலத்திலை
உத்தமமாமவெழுத்தையுச்சரிப்பார்முத்திலரியுந்நுவாமும்

“ஐயநிருமந்திரமேஇலோகத்தின்பமெலாமிவதற்கும்!
ஆபபாயோகத்தையருள்வதற்கும்பராபானையநிலித்தற்கும்
மேயபிறவிக்கடலைக்கரையேற்றவித்தற்கும்வெகுத்தமான
தியசனனத்தோறுஞ்செய்தவினதொலைப்பதற்குந்திரவுபாயம்,
என்றும் கூறியதினாலறியாம்

ப. — அ.

ஸ்ரீ:

இல்லறத்திற்குரிய ஒழுக்கங்கள்.

இல்லறத்தாருக்கு இன்றியமையாதனவாய் சில நல்லொழுக்கங்
கள் எல்லோரும் எளிதினுணரும்பொருட்டு இங்கே திரட்டி எழு
தப் பெறுகின்றன.

இல்லறத்தார் ஒவ்வொருவரும் அவசியமர்க சாஸ்திராப்யாசம்
செய்தல்வேண்டும். வேதம், புராணம், ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றை
அறிந்த பெரியோர்களை வழிபட்டு டொழுகவேண்டும். பிரமசாரி,
சர்வாசி முதலியவர்களைப் பெருமையாக உபசரிக்கவேண்டும். தன்
விட்டிற்கு வந்த அநிதியை, ஆசனம், போசனம் தண்ணீர் கிழங்கு
பலம் முதலியவற்றால் ஆராதிக்கவேண்டும்.

இரவில் நான்காம் ஜாமத்தில் விழித்தெழுந்து தர்மார்த்தத்
தைப்பெறும் மார்க்கத்தைச் செதிக்கவேண்டும். அவரவர் வருணத்
திற்கு ஓதிய நித்ய கர்மாக்களைத் தவறாமற் செய்யவேண்டும். மத
விரோதிகள், குயுக்கு கூறுவோர், மோசக்கருத்துள்ளவர் இவர்க
ளுடன் வார்த்தையாடக்கூடாது. பிழைப்பிற்காக விகடமும் குற்
பித வார்த்தைகளும் பேசலாகாது. பாட்டுப்பாடுதல், கூத்தாடல்
முதலிய ஆபாச காரியங்களை ஒழிக்கவேண்டும்.

தனக்குக் கிடைத்தபொருளைக்கொண்டு திருப்தியடையவேண்
டியது. அன்ன வஸ்திரங்களுக்கு முட்டுப்பாடுண்டாயின், அரசு
னிடமாயினும் தன் கிஷ்யர்களிடமாயினும் பொருள் தேடிக்கொள்
ளலாம். ஆஸ்தி யிருக்கும்பொழுது கிழிந்ததும் அழுக்குள்ளது
மான வஸ்திரந்தரிக்கலாகாது. தன் வயது, குலம், பொருள் இவற்
றிற்குத் தக்கவாறு வாக்கு, வேஷம், புத்தி இவைகளை வகிக்க
வேண்டும். மயிர், நகம், மீசை, தாடி இவற்றை விதிப்படி கெட்டளரம்
செய்து, உள்ளும் புறம்பும் சுத்தமாய், அழுக்கில்லாத உடைதரித்து
தேகாரோக்யமுள்ளவனாயும் இருத்தல்வேண்டும்.

சப்தாதி விஷயங்களில் அதிகமாக மனத்தைச் செலுத்தக்
கூடாது. தன் மனைவியாயினும் சாஸ்திரவிரோதமாய்க் காம சேஷ
டைகளைச் செய்பலாகாது. மாதவிடாயான மனைவியுடன் பேசக்
கூடாது. சயனித்தலும் கூடாது. எப்பொழுதும் மனைவியுடன்
ஒரே பாத்திரத்தில் உண்ணலாகாது. அவள் சாப்பிடும்போதும்,
கொட்டாவி விடும்போதும், இருமும்போதும், தன்னிஷ்டப்படி
உட்கார்ந்திருக்கும்போதும், கண்களுக்கு மை தீற்றிக்கொள்ளும்
போதும், எண்ணெயிட்டுக்கொள்ளும்போதும், மேல்வஸ்திரமில்லா
திருக்கும்போதும், பிரஸவிக்கும்போதும் பார்க்கக்கூடாது. மாதர்
களை நிர்மானமாகப் பார்க்கலாகாது. பிறர் மனைவியோடு சினேகிக்
கக் கூடாது. அமாவாசை, சதுர்தசி, அஷ்டமி, பெளர்ணமி ஆகிய
திதிகளில் மனைவியுடன் சயனிக்கலாகாது.

அமாவாசை, பெளர்ணமி முதலிய புண்ணிய தினங்களில் அவ
சியம் தேவதா தரிசனம் செய்யவேண்டும். மாதா, பிதா, குரு,
பெரியோர் தம் வீட்டுக்குவரின் எதிர்கொண்டழைத்து ஆசனத்
திருத்தி, கூப்பிடு கரத்துடன் அவர்களை மிக உபசரித்து அவர்கள்
திரும்பிப்போகையில் கிறிதுதுசம் பின்தொடர்ந்து சென்று மரி
யாதை செய்யவேண்டும். தேவநூஷணம் முதலிய தீய குணங்களை
அறவே அகற்றிவிட வேண்டும். செல்லும் மார்க்கத்தில் மண்மேடு,
பசு, தெய்வம், பிராமணன், நெய்க்குடம், தேன்குடம், நாற்சந்தி,
அரசு முதலிய புண்ணிய விருகூங்கள், இவை எதிர்ப்படி வலம்
சுற்றிப் போகவேண்டும்.

நெருப்பை வாயினால் ஊதக்கூடாது. கால்களை நெருப்பில் காய்ச்சலாகாது. தான் உயரப் படுத்துக்கொண்டு அதைக் கீழே வைத்துக்கொள்ளலாகாது; காற்புறம் வைக்கலாகாது; தாண்டுதலும் ஆகாதாம். தனது அக்னிக்ருஹத்திற்கு நெடுந்தூரமாகவே மலம், மூத்திரம், எச்சில் முதலியன கழிக்கவேண்டும். எச்சிலுடையவர் இடதுகையால் நெருப்பைத் திண்டலாகாது.

ஜலத்தில், மூத்திரம், மலம், கோழை, எச்சில்பட்ட வஸ்து, இரத்தம், விஷம் இவைகளைப் போடக்கூடாது. அதில் தன் உருவத்தைப் பார்த்தலும் ஆகாதாம். தண்ணீரை இரண்டு கையாலும் அள்ளிக் குடிக்கலாகாது. வஸ்திரமில்லாமல் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. தண்ணீரின் குணம் அறியப்படாத குளம் முதலியவற்றில் நீராடலாகாது. நோயாளி தலை முழுகக்கூடாது. பிறப்பு, இறப்பு, கிரஹணகாலம் அன்றி பாதிராத்திரியில் ஸ்நானம் செய்யலாகாது.

மல மூத்திராதிகளைச் சாம்பலிலும், மாட்டுத் தொழுவத்திலும் நடை வழியிலும், நீரிலும், உழுத நிலத்திலும், மலை, பாழங்கோயில், புறம், ஆற்றங்கரை இவைகளிலும் விடக்கூடாது. அக்னி, சூர்யன், பசு இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டும் நடந்துகொண்டும் விடலாகாது. பகலிலும் இரு சந்திகளிலும் வடக்குமுகமாகவும், இரவில் தெற்கு முகமாகவும் இருந்து அவற்றைக் கழிக்கவேண்டும்.

பசு நீருண்ணுகையிலும், கன்றுக்குப் பாலுட்டுகையிலும் தடுக்கலாகாது. அதை மற்றொருவருக்குக் காண்பிக்கவும் கூடாது. கன்று கட்டிய கயிற்றைத் தாண்டக்கூடாது.

கிரஹஸ்தன் ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் உணவை உட்கொள்ளலாகாது. இராப்பகல்களில் அதிகமாகப் புசிக்கக்கூடாது. வயிற்றின் அரைப்பகுதியை அன்னத்தாலும், கால்பங்கை ஜலத்தினாலும் நிறைத்து, எஞ்சிய பகுதியை வாயு சஞ்சரிக்குமாறு விடவேண்டும். பிண்ணாக்கு முதலிய சாரமற்ற பொருள்களைச் சாப்பிடலாகாது. உதயாஸ்தமன காலத்தில் உணவருந்தலாகாது. பகலுணவு அதிகமாயின் இரவில் உண்ணலாகாது. பசுநனைங்களை மடியில் வைத்துக்

கொண்டு சாப்பிடக்கூடாது. படுக்கையி லிருந்துகொண்டும், இடக்கையில் அன்னத்தை வைத்துக்கொண்டும், ஆசனத்தின்மீது இலை போட்டுக்கொண்டும் புசிக்கலாகாது. எள்ளு சம்பந்தமான எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் இரவில் நீக்கவேண்டியது. சாப்பிட்ட கையைக் கழுவாமல் வெளிப்பே செல்லலாகாது. கால்கழுவி ஈரம் புரருமுன் அன்னம் புசிக்கவேண்டும். கால் ஈரம் புலர்ந்தபின் படுக்கை சேரவேண்டும். புசித்தபின் காரணமின்றி வேடிக்கையாய் ஸ்நானம் செய்பக்கூடாது. பின்னமான மன்பாத்திரத்திலும், மனதிற்கு ருசிக்காத மற்றைப் பாதிராத்திரியிலும் புசிக்கலாகாது.

பழக்கப்படாதவைகளுள், பசி பிணி முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டவையும், பின்னமான கொம்பு, குளம்பு, வால் இவற்றையுடையவைகளுமான எருதுகள் பூட்டப்பட்ட வண்டியில் ஏறக்கூடாது. எருதின்மேல் ஏறிக்கொண்டு போகலாகாது. தனிமையிலாயினும் இன்னொருவரோடு அறியப்படாதவருடனாயினும் வழிநடக்கக்கூடாது. மழை பெய்யும்போது ஓடக்கூடாது. குடியில்லாத வீட்டில் தனித்துத் தங்கலாகாது. தருமம் அறியாதவர்கள் இல்லாததும், விபாதிச் சீடமானதுமாகிய கிராமங்களில் வசிக்கலாகாது. மலையின்மீது அதிகநேரம் தங்கியிருக்கலாகாது. வீடு, ஊர் இவைகள் சாத்தியிருக்கையில் வேறு வழியாகப் பிரவேசிக்கலாகாது. இராக்காலத்தில் மரத்தினடியிற் செல்லலாகாது. கண்ணுக்குத் தெரியாத புதரிற் பிரவேசிக்கக்கூடாது. ஆற்றைக் கையால்நீந்தித் தாண்டலாகாது. படுகர், சண்டாளர், முர்க்கர், முதலியவரோடு ஒருமர நிழலில் வரித்தல் கூடாது. நடுப்பகலிலும், அர்த்தராத்திரியிலும் இருசந்தி நாற்சந்திகளில் நிற்கலாகாது.

சந்திராகாலத்திற் சாப்பிடவும், வழி நடக்கவும், தூங்கவும் கூடாது. கல்லியினாலாயினும் செவ்வத்தினாலாயினும் சிறந்தவன் தூங்கும்பொழுது அவனை எழுப்பக்கூடாது. தன்னை அழையாத காரியத்திற்குப் போகலாகாது. ஆகாயத்தில் இந்திரவில்லைக் காணின் அதனைப் பிறருக்குக் காட்டலாகாது. சூரியனை உதிக்கும்போதும், உச்சியிலிருக்கும்போதும், அஸ்தமிக்கும்போதும், கிரஹணகாலத்திலும் பார்க்கக்கூடாது. பூமியைக் குச்சி முதலியவற்றால் காரண

மின்றிக் கீறக்கூடாது. கையினால் புஜத்தைத் தட்டவும், பல்லை முடிக்கொண்டு இருமவும், கொழுப்பினால் கழுதைபோல் கத்தவும் கூடாது. எவருக்கும் பிராணபாயம் வரும் காரியத்தை ஒருபொழுதும் செய்யலாகாது.

அன்னியன் அனுபவித்த பானுகை, பாசரகை, வஸ்திரம், புஷ்பம், மாலை இவைகளைத் தான் தரிக்கலாகாது. தன் பாதகுறடு, பாதரகை முதலியவற்றைத் தன் கையில் எடுத்துப்போகக்கூடாது. இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துத் தலை சொரியலாகாது. நகம், மயிர், இவைகளைத் தாமாகச் சேதிக்கக்கூடாது. நகத்தைப் பல்விநாற் கடித்து இழுக்கக்கூடாது, குமிழிக்கு வெளியில் பூவைச் சுற்றிக் கொள்ளலாகாது. சாமத்திற்கு உட்பட்ட இளவெயில், பிணப்புதை, பின்னமான ஆசனம், இவைகளை நீக்கவேண்டியது.

வெண்கலப் பாத்திரத்தால் கால் கழுவலாகாது. மலநிவர்த்தி, பல் விளக்குதல், ஸ்நானம் செய்தல், எண்ணெயிட்டுக் கொள்ளுதல், தேவபூஜை செய்தல் முதலியவற்றைப் பகல் பதினாறு நாழிகைக்கு முன்னரே முடித்துவிடவேண்டும். ஒரே தினத்தில் ஸ்நானம் செய்து, பின் அப்யங்கனம் செய்யக்கூடாது. கூத்திரியன் அல்லாத அரசன், திலகாதகன், கள் விற்போன், வேலசத்தொழில் செய்பவன் இவர்களிடம் தானம் வாங்கலாகாது.

குருடிகள், கல்வியறிவில்லார், கிழவர், ஈனசாதியார், தரித்திரர் முதலியவர்களை அவர்கள் தோஷங்களைச் சொல்லி இகழலாகாது. எக்காரியத்திலும் பிடிவாதமாக ஒரு கஷ்டியைப் பேசக்கூடாது. காரணமின்றி மண்கட்டியை உடைத்தலும், நகத்தால் ரணத்தைக் கிள்ளுதலும் ஆகாவாம். சொக்கட்டான் முதலிய விளையாடுவதில் பொழுதுபோக்காது நல்ல வழியிற் பொருள்சேர்த்தும் முயற்சியிலேயே காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமா நுஜஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

இது, காரப்பங்காடு ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த வித்வான் சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி எழுதுவது.

இப்படி ப்ரபத்தியில் அவாந்தரபேதம் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் இரண்டாவது ப்ரகாணத்தில் “கீழைமேலை வடக்கிலவைபுறம்பாக, தன் பற்று உள்ளசல்” என்கிறவிடத்தில் உள்ளசல் என்கிற வித்தா. ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்று சொல்லப்படுகிற உபாய ப்ரபத்தியும், நாலாவது ப்ரகாணத்தில் ஒன்பதாவது பத்தினுடைய அர்த்த விவரணமான சூர்ணையில், “வைகல்வாழ்தலான வித்தோபாயம்” என்று அதுபாய ப்ரபத்தியையும், “தானடையும் ப்ரபத்தி” என்று ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்தையும், திருப்பாவை ஆறுபிரப்படியில் த்வயநிஷ்டர் என்று அதுபாய ப்ரபத்தியையும், மந்த்ரநிஷ்டர் என்று ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்று உபாய ப்ரபத்தியையும், பாகத ஸ்வீகாரமென்று அதுபாய ப்ரபத்தியையும் அருளிச்செய்தார். இவைகளை அவலம்பித்து ஸ்ரீ அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ வசன பூஷண மீமாம்ஸா வக்தாவான வரததேசிகன், ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸா, சாமசுலோகடிப்பணி, சாமசுலோக சந்திரிகா இந்த க்ருந்த வக்தாவான எம்பாவையங்கார் ஸ்வாமி, முமுகூஷ்ப்படி வ்யாக்யானமான தாத்பர்ய தீபிகையின் வக்தாவான பால ஸரஸ்வத்யாசார்யர்,— இவர்கள் ப்ரபத்தியினுடைய அவாந்தரபேதங்களை விஸ்தரித்து நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

ஆனால் தேசிகன் வர்ண சாகாபேத ப்ரயுக்தமான மந்த்ரபேதங் களிருந்தபோதிலும் விவாஹபேத மில்லமைபோல், ப்ரபத்தியிலும் மந்த்ரபேத மிருந்தபோதிலும் வித்யாபேத மில்லையென்று அருளிச் செய்திருப்பதால் அது கூடும்படி யெங்ஙனே யென்னில், வித்யா

பேககஞ்சளர்ன ரூபபேதம் பஸ்பதம் ஆக்பாபேதம் சோதநாபேதம் இவைகளிருப்பதால் வித்யாபேதம் கொள்ளவேணுமென்று நம் மாசார்பர்களிப்பிராயம். அதுபாயமான சரணாகதிக்கு வேத்யன்-புருஷகாரோத்பாவித வாத்தல்யாதி குணவிசிஷ்டனான அர்ச்சாரூபியான ஸர்வேசுவரன். உபாய ப்ரபத்தியில், பக்தி ஸ்தலத்தில் புருஷகாராபேகை யில்லாமையால் உபாய ப்ரபத்தி ஸ்தலத்திலும் புருஷகார ஸ்தானத்தில் உபாய ப்ரபத்தியிருப்பதால் புருஷகாராபேகைபில்லை.

ஸ்வகத ஸ்வீகார ஸ்தலத்தில், பலம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம். சரணாகதி ஸ்தலத்தில் பரார்த்த கைங்கர்யம். இதில் அவாங்காநிருபணம் மேல்வரும். சோதநாபேதம் “வாத்தாநம் மயிநிக்ஷிபெக்” “ஸ்வாத்மாநம் மயிநிக்ஷிபேத்” என்று ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்தில் விதி “ததெகொவாயதாயு வாயநாநிஃ ஸாரணாகதிஃ” “ததேகொபாயதாயு ப்ரார்த்தநாமதி: சரணாகதி:” சரணாகதி விஷயத்திலும் விதி கிருபேகோபாயத்வம். சரணாகதிக்கு வேத்யாகாரம் ரக்ஷகத்வம். நபாவேத்யாகாரம் “சஹஸ்ய வராயநாநாமய:” “அஹமஸ்யபாதாநாமாலய:” என்கிறபடி அபராத பூரிஷ்டன் சரணாகதிக்கு அதிகாரி. “பூதிக்ருஷ்யம் வரித்யுக்” “ப்ராதிகூல்யம் பரித்யுக்” என்கிறபடி ப்ராதிகூல்ய வர்ஜனம் பண்ணினவன் ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்திற்கு அதிகாரி. சரணாகதிநிஷ்டனுக்கு ஆதூகல்ப ஸங்கல்ப்பாதிகள் ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள், மற்றை உபாயத்துக்கு சிபதாங்கங்கள். சரணாகதிக்கு உபாயாந்தர ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஜ்ஞானம் அதிகாரம். மற்றையவனுக்கு உபாயாந்தர ஸ்வகரத்வ ஜ்ஞானம் அதிகாரம். இப்படி திக்மாத்தரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. விஸ்தரம் பூர்விகர்களுடைய க்ருந்தங்களிற்கண்டுக்கொள்க.

இந்த ப்ரபத்தி ஸ்வநிஷ்டையென்றும், உக்திநிஷ்டையென்றும், ஆசார்ய நிஷ்டையென்றும் முன்று வகையாயிருக்கும். ஒரு ஆசார்யனிடத்தில் பஞ்சஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக ப்ரபத்தி சர்ஸ்தரார்த்தங்களை ஸப்ரகாரமாக அறிந்து அந்த ஆசார்யனை முன்னிட்டு

ஸர்வேசுவரனையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் வரிக்கையாகிற ப்ரபத்தி ஸ்வநிஷ்டை எனப்படும்.

உக்தி நிஷ்டையாவது, ப்ரபத்தி சாஸ்திரங்களில் விசேஷ ஜ்ஞானமில்லாதவனுப் சமுதாய ஜ்ஞானத்தை யுடையவனுன அதிகாரி, ப்ரபத்தி சாஸ்தரத்தில் பூர்ண ஜ்ஞானமுடையனாய் தானே ப்ரபத்தியை அதுஷ்டித்த ஆசார்யனை ஆசரயித்து, அவன் ப்ரபத்திப்ரகாரங்களை உபதேசிக்க அப்படியே தான் அநுச்சாரணம் பண்ணுகையாம். இப்படியிருந்துள்ள உக்தி நிஷ்டா ரூப ப்ரபத்தியை அதுஷ்டித்தவனுக்கு ஸர்வேசுவரன் இவனுடைய ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு பலத்தைக் கொடுக்கும். உபநீதனான மானவகன் “ஹதி விக்ஷாஃ ஷெஹி” “பவதி பிக்ஷாம் தேஹி” என்று ஆசார்யன் சொன்ன உக்தியை அதிநுடைய அர்த்த ஜ்ஞானமில்லாமலே சொன்னாலும் அதைக் கேட்டவர்கள் பிக்ஷாப்ரதாநம் பண்ணுவதுபோலே இதாவும் கார்யகரமாகும். இந்த விஷயத்தை, “ஹதி வாக்ஷெவ நிரீக்ஷிதம் ஷுணெ ஸாரணவரணவாக்ஷியம் யோதிதா” “ப்ரபத்தி வாக்ஷெவ நிரீக்ஷிதம் வருணெ சரணவரண வாக்ஷியம் யோதிதா” என்று ஆழ்வானும், “ஸாரண வித்யுவிவாக்ஷெஹயம்” “சரண மித்யபி வாசமுதைரயம்” என்று பட்டாரும் அருளிச் செய்தார்கள். இப்படியே திருவாய்மொழியும் த்வயார்த்த மாகையாலே விசேஷ ஜ்ஞானமில்லாதவர்களும் ஆசார்யனுச்சரிக்கத் தாங்களும் அநுச்சாரணம் பண்ணுமதும் உக்தி நிஷ்டையாகலாம். இப்படி உச்சரிக்குமவர்களிடத்தில் நற்கன்றுக் கிரங்கும் பசு தோற்கன்றுக்கு மிரங்குமாப்போலே ஸர்வேசுவரன் ஆழ்வாரை கீனைத்து கிருபைபண்ணத் தட்டில்லை. இப்படியே ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருப்பதும் கண்டுகொள்க.

ஆசார்ய நிஷ்டையாவது ஸ்வதந்த்ரமாக ப்ரபத்தியை அதுஷ்டித்தவனுய் விசேஷஜ்ஞானமுள்ள ஆசார்யனை ஆசரயித்து அவனுடையதுஷ்டிக்கப்பட்ட ஆத்மாத்மீய பரஸமர்ப்பண ரூபையான ப்ரபத்தியில் தான் ஆத்மீயனாய் அந்நர்ப்பவித்து, தான் தனித்து ப்ரபத்தியை யதுஷ்டியாமல் அவனுடைய ப்ரபத்தியே தனக்கு ப்ரபத்தியா

யிருக்கை. இந்த விஷயம், விபீஷணமுவானுடன் வந்த நால்வரிடத் திலும், கண்டாகர்ணனுடைய தம்பியிடத்திலும், ததிபாண்டனுடைய அபிமதார்தர்ப்பூதமான தயிர்த்தாழியிடத்திலும் காணலாம்.

இந்த ஆசார்யநிஷ்டையும், ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்றும், பரகத ஸ்வீகாரமென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாவது தானே ஆசார்யனை அநுவர்த்தித்து அத்தாலே ப்ரஸந்நான ஆசார்யன் மதீயனென்று அபிமானிக்க அத்தாலே அவனுடைய அபிமாநந்தர்ப்பூதனாய் அவனுடைய பரஸமர்ப்பணத்தில் தானும் அந்தர்ப்பவிக்கை. பரகத ஸ்வீகாரமாவது, பரம க்ருபாஞ்ஞவான ஆசார்யன் இவனுடைய தூர்க்கதிகண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமல் இவனை அபிமானிக்க, அந்த அபிமானமே ஹேதுவாக தானும் அவனுடைய ப்ரபத்தியில் அந்தர்ப்பூதனாகை. இந்த விஷயம் “மூரூணாயொ விபிதேயுத மூரூணாயொவிபிதே” “குருணயோபிமந்யேத குரும்வாயோபிமந்யதே” என்கிற ப்ரமாணத்தாலே வித்திக்கிறது. இன்னும் சாண்டில்ய ஸ்மிருதியில் அபிகமந ப்ரகாணத்தில், நித்யா துஷ்டேய ப்ரபத்தி ப்ரகாணத்தில், “வூகுபுஷுஷு: தயாஸி ஷு: சூதாநஹ நிவெயெஸ” “புத்ரப்ரேஷ்ய: ததாசிஷ்ய: ஆத் மாநஞ்ச நிவேதயேத்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில், “வாஸகேக உவிசாநமாநா வூவதி: பூரஜ் ஸாஸ்யாஸ” “ஏகைக மபிசாங்காநாம் ப்ரபத்தி: ப்ரஜ்ஞ ஸம்ச்ரயாத்” என்றும், “சந்யாடிவிவெசஸு ஸஜீகநுஸாஸி நொஹாஸ ஸவடி வஸவ பூசுவெரூதாரா: வூவெவவரெத யா” “அவ்யாதபி சைகஸ்ய ஸம்பக்ந்யஸ்தாத் மநோஹரேள ஸர்வ ஏவப்ரமுச்யேரந்நரா: பூர்வேபரேததா” என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

இவற்றின் அர்த்தம். ப்ராஜ்ஞான ஆசார்யனுடைய ஸம்பந்தத் தால் ப்ரபத்தியினுடைய அங்கங்களில் ஒன்றிருந்தாலும் ப்ரபத்தி யாகலாம் என்பதாம். ஸர்வேசுவரனிடத்தில் நன்றாக பரந்யாஸம் பண்ணின ஆசார்யனுடைய ஸம்பந்தத்தால் முன்புள்ளவர்களும், யின்புள்ளவர்களும் முக்தராவார்களென்பதாம்.

திருவாய்மொழியிலே, ‘முடியாதென்’ என்கிற பாட்டிலும், ‘கேசவன்தமர்’ என்கிற பாட்டிலும், ‘பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவர்’ என்கிற பாட்டிலும் இந்த விஷயம் விபந்தம்.

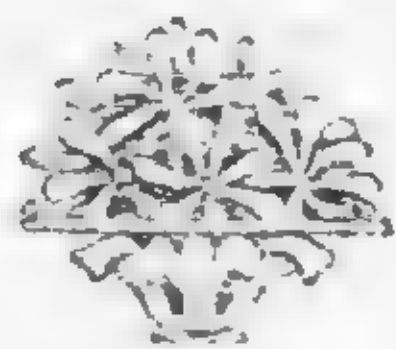
திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், ‘கேசவன்மயர்’ என்கிற பாட்டுக்குச் செய்தருளிய வ்யாக்யானத்தில், ‘ஸர்வேசுவரனாய் நிதி சப சௌந்தர்யாதி குண கனாய் அயர்வது மயமர்க எதிபதிபாய் எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த கபாய்ணானுலே ஏநகோபி ப்ரகாரேண ஸாக்ஷாத்வா பரம்பரைபாவர் என்றோடு ஸம்பந்தமுடைய ரெல்லா ரும் பகவதேக போகரானுதன்’ என்று அருளிச்செய்தார்.

இதற்கு வ்யாக்யானமான இருபத்து நாலாயிரப்படியில், வேதாந்த ராமாநுஜ ஜீபர்ஸ்வாமி, ‘கீழ்மேலெமேழ்பிறப்பு’ என்கிற தற்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்; ஏநேத்யாதியால் யேநகோபி மாதாபித்ருத்வ ரூபணவாதல், புத்ர சிஷ்யத்வாதி ரூபண வாதல் என்றபடி; பாட்டில், ‘பிறப்பு’ என்கிற பதம் ஜம்மவிதா ஸாதாரணமென்று கருத்து; பாட்டில் கீழ்மேலென்று ஸப்சபூருஷ மாதாந்நுக்கு பகவதேக போகத்வ முண்டாயிருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்க, ஸம்பந்தமுடைய ரெல்லாருமென்று ஸரபார்ஸிக உரைப்பானென் னென்னில், ‘ஏகாஹமபி கேளந்தேய பூமிஸ்தமுத கம் குரு’ என்று ஒரு தடாக கீர்மானத்துக்கு இத்துனை ப்ரபாவ முண்டானால், பகவதாச்சரண ப்ரபாவத்துக்கு பரிச்சேதமிடையென்பது கைமுதிகர்யாய வித்தமாகையால் பாட்டில் சொன்னது உபலக்ஷணமென்று கருத்து’ என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். அன்றியும் ‘பிடித்தார் பிடித்தார்’ என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானமான ஈட்டில், ‘இத்தால் ஆழ்வார் பண்ணின ப்ரபத்தியே நமக்கு எல்லாருக்கும் போருப்; தனித்து ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டா; தந் ஸம்பந்தந்நீதாற்ற ததபிமத பகவத் குணதுபவ கைங்கர்யங்கள் தந் ஸூக்தி பரிசீலநம்; ததபிமத தேவதாந்தர ஸம்பந்தம் முதலானவை களை விடுதல், தத்கடித குருபரம்பரா கடகாசார்ய ஸமாச்சரணம் முதலானவைகளை உடையவனாக இருக்கவேணுமென்று அருளிச் செய்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க. கீழ் நிருபிக்கப்பட்டுள்ள ப்ர மாணங்களுக்கு அவிருத்தமாகையாலும், இதை ப்ரமாணமாக

அங்கேரித்த அஹோபில மடத்து ஸ்வாமிகளுக்கும் இது க்ராஹ்ய மாகையாலும் இது உதாஹரிக்கப்பட்டது.

இப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரதம சுலோகத்தில், “விநதவி வித ஸுதவ்ராத ருநெஷக கீஷே” “விநதவிவித பூதவ்ராத ருநெஷக தீஷே” என்கிற சுலோக வ்யாக்கியானாவஸரத்தில் சுருத ப்ரகாசிகையில், பூத ஸம்பந்தி வ்ராத:—பூதவ்ராத: ஸம்ச்சுருத ஸம் பந்திநாபி தத ஏவ ரக்ஷயா:இத்பபிப்ராய:” பதா “சுஸுடாயணி விதா: ப்ருணக்யுனி விதா:ஹி: வெஷ்வொ: கௌஜா த: ஸநஸுனாரயிஷ்ய” “வஸுபுநாஷ்ய: வகூல யெவ வெஷ்வ ஸாஸ்யா: தெநெவதெ ப்ரயாஸ்யணி தசவிஷோ வரபோவடி” “ஆஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரணர்த்யந்தி பிதாமஹா: வைஷ்ணவோ: குலேஜாத: ஸநஸுந்தாரயிஷ்யதி” “பசுர்மதுஷ்ய: பசு: யேசவைஷ்ணவ ஸம்ச்சரயா: தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணு: பரமம்பதம் என்று அருளிச் செய்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க. இதன் அர்த்தம். ஒரு குலத்தில் ஒரு வைஷ்ணவ னுண் டானால், அவனுடைய பித்ருக்களுக்கும் மஹாநாடும் நம்முடைய குலத்தில் ஒரு வைஷ்ணவ னுண்டாயிருக்கிறான்; அவன் நம்மைக் கரைபெற்றுவான் என்று ஸந்தோஷத்தாலே ஆஸ்போடனம், நர்த தனம் இவைகளைப் பண்ணுகிறார்கள்; ஜ்ஞானமில்லாத பசுவும் பசுபி யும் ஜ்ஞானமுள்ள மதுஷ்யனும் ஒரு வைஷ்ணவனே ஆகியிருந்தார்களால் அந்த வைஷ்ணவனுடைய ஸம்ச்சரயணத்தாலேயே பரம பதத்தை அடைகிறார்கள் என்பதாம். இவ்விடத்தில், தேநைவ என்று ஏவகராமிருப்பதால் இவர்களுக்கு ஜ்ஞானம் அநபேக்ஷிதம். மேலும் பசு பசுபி இவைகளோடே மதுஷ்யர்களையும் ஸஹபடித்திருப்பதா டிஷ் இது ஸித்தம்.

[தொடரும்.]

[தொகுதி 3 பகுதி 3-ல் 88-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

—o—o—o—

2 சந்தர்ப்பத்தைச் சிறப்பிக்கும் சிறந்த உபமானங்கள்.

“செஞ்சொற்கவியின்பம்” என்று கல்வியிற்பெரிய கம்பநாட ராற் பாராட்டப்பெற்ற கவிநயம், சொல்லும் பெர்ருளுந் தொடை யும் நடையுந் துறையு முதலிய பலவற்றினும் புலவன் அணிபெறக் கூறுமுகத்தானே பெரிதுங் கவினுற்றுத் திகழ்கின்றது. அவ் வணிக ள் பிற்காலத் தாசிரியராற் பலபட விரித்துக் கூறப்படுமாயினும் அவை பனைத்திற்கும் பெரும்பான்மையும் உவமையணியே உயிர் நிலை பென்பது பண்டைப்பெரியோர் கருத்து. நடன் ஒருவனே பல வேடந்தாங்கி நடிப்பதுபோல உவமையணி ஒன்றே புலவனது கற்பனைத் திறத்தால் உருவக முதலியனவாகப் பெயர்பெற்றுப் பல அணிகளாக நடைபெறும் என்பர். இச் சிறப்புப்பற்றியே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தாங்குறிய “உவமவியல்” ஒன்றினானே பிற அணி களும் பெறப்படுமாறு வைத்துச் சென்றனர். சங்க இலக்கியங்களி லும் உவமையணியே பெரிதும் பயின்றுவருவதுங் காண்க. இவ் வுவமையணியை நயம்படத் தொடுப்பதில் திருவள்ளுவரும் கம்ப நாடரும் கைதேர்ந்தவர்கள். இந் நூலாசிரியரும் அங்ஙனமே உவ மைகளை நயம்பட அமைத்திருப்பதைச் சிறிது விவரிப்பது மிகை யாகாது. பாங்கற் கூட்டப்பகுதியில்

“குடியைப் பொருகுந் மாவைக் கொலுஞ்சிங்க வேறிளமென் டிடியைத் தனித்துக்கண்டஞ்சலு மாம்பெரு நான்மறையின் டுடியைத் தமிழ் செய்த வாழ்வார் குருகை முளரிக் கைப்பொற் றெடியைக்கண் டேரின் புயமேரு வாடத் துளங்கினையே” (54)

எனத் தன்னைப்பழித்த பாங்களை நோக்கிக் “கிழவோன் வேட்கை தாங்கற் கருமை சாற்றல்” என்னுந் துறையில்,

“தேனார் கடல்புகுந் துண்டார் மறித்துமத் தேனுண்ணவா டானார்தம் வாய்ப்பெய்த வேப்பிலைச் சாரெருக்கு மாடளிசூழ் ளானார் வகுளப் பிரான்குரு காபுரிக் கன்ன லின்சொன் மானார வேட்ட லெனநீ யுரைத்தவிவ் வாசகமே,”

(55)

என்ற செய்யுள் காணப்படுகின்றது.

(இ-ள்.) பாங்கனை! சுழல்கின்ற வண்டு கள் மொய்க்கின்ற மணப்பொருத்திய மழைபாம்பலைப் பணிந்தருள்கின்ற ஆழ்வார் ரேழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்குருகூர் பொருத்திய கரும்புபோ லும் இனிய சொல்லையுடைய மாண்பேற்றவரை (தலைவியை) விருப்பவேண்டாமென்று கீ கூறிய இவ் வார்த்தையானது மனக் கடலிலே மூழ்கித் திளைத்துண்டு பின்னு மதனையுண்ண ஆசைப்பட்டவர்தம் வாயிற் செரிந்த வேப்பிலைச் சாறுபோலும். எ-று)

இங்கே தலைவியின் கலம் அளவிடற்கரிய என்றும், அது தனக்குத் தெய்வத்தினானுநாற் கிடப்பது என்றும், “தேங்குமூல் நிற் றேழ்புத் தொறுத்தொடும் வாராத்பின்பஞ் சாத்திடும்” என்ற படி அவளை அனுபவித்த அவ்வின்பவெள்ளமானது அனுபவிக்குந் தொறுத் குறையாது பெருகிற்றென்றும், அது தன்னை யொருகால் துக்ர்ந்தாரை வேறுவிஷயங்களிற் செல்லவிடாது பிணிக்குந்தன்மை யது என்றும், அதுவே தனக்குத் தாமாக போஷகங்களாகிய எல்லா மென்றும், அதனைத் தன்மனம் பெரிதும் அவாவிற்றென்றும், அதனை மறுப்பது தேனாள் பார் காலின் வேப்பிலைச்சாறு வார்ப்பது போல் வெறுக்கத் தக்கதென்றும் தலைவன் கூறிய கருத்து விளங் குப்படி “தேனார்கடல்புர்த்துண்டார் மறித்து மத் தேனுண்ணவா, புர்த்து வார்ப்புப் பந்த வேப்பிலைச் சாறுக்கும்” என நயம்பட வாய்க்கி றுந்நன் கவிமொன்க, இங்குத் “தேனார்கடல்” என்றது பின்பொழிந்தும் தீர்ப்புப் பெருக்கி, “கண்டுநீகம் மென்றுநிற் றுற்றற்பு மைம்புலனு, மொண்டொடி கண்ணே யுள்” என்றாராக லின், இனிப் “பாங்கி மதியுடன்பாடு” என்ற பகுதியில் “இரவு வலியுறுத்தல்” என்றுத் குறையில்,

“தலைபடுங் கெட்டிப் பினம்பெயர் மெத்தம் பாமடைத்து
நிலைபடுங் கெட்டிப் கொன்பவர் போல நிரைமொழத்
தலைபடுங் பொய்கைக் குருகூர் மாற எண்ணிவருபிற்
நிலைபடு மன்னுத னாலேயிம் மாதரைச் சேர்து மின்றே.” (90)

(இ-ள், வலையிற்ப்பட்ட கெளிகூட்டங்கள் தப்பியோடிவிடின் அவற்றைத் தம்மிடம் பழகியுறைகின்ற கெளிகளாற் சைப்பற்றுகின்ற வேட்போல (பானும்) வரிசையாகிய சங்குகளும் முத்துக்களும்

அலையால் விசப்படுகின்ற பொய்கைகளையுடைய திருக்குருகூரி லெழுந்தருளிய ஆழ்வாரது அழகிய மலையில் விற்போன்ற அழகிய நெற்றியையுடைய தோழியாலே இவளை யடைவேன். எ-று.)

என்ற செய்யுளில், இயற்கைப்புணர்ச்சியிற் றலைவியைக் கூடிப் பிரிந்த தலைவன் பின் அவளைப் பாங்கியினுதவிபாற் கூடக்கருதிய நிலையைக் கவி, “வலைபடுங் கெட்டிப் பினம்பெயர் திடிற்றம் வச மடைந்து, நிலைபடுங் கெட்டியிற் கொன்பவர்போல” என இயற்கை நயந் ததும்ப உவமித்துக் கூறினார். “கைக்காடையைக் கொண்டு காட்டுக்காடையைப் பிடித்தல்” என்பது உலகவழக்கு. இனிப் பாங்கியிற்கூட்டப்பகுதியில், தலைவனுக்கும் பாங்கிக்கும் நடைபெறும் பலவகை வாதத்தினிடையிற் பாங்கி தலைவனை நோக்கி “முன்பெல் லாம் என்னை மறைத்தே யொழுக்கிப்போந்தீர் இனியும் அங்ஙனம் என்னை மறைப்பின் துங்கருத்துக் கைகூடுதல் எளிதாயிருக்கலாமே” என்று பரிசுசித்துக் கூறினள். அதுபொழுது தலைவன் பரிதபித் துக் கூடும் மறுமொழியாக (அந்கைபொறு தவன்புலம்பல்)

“மெய்யிற் பிணிபிடித் தார்க்காயர் கேதிரப் பிறம்படி
கையிற் கபட மருந்தீந்த தேயொக்குங் கைகையக்கான்
செய்யிற் செறிந்த குருகூர்ப் புலவன் கெட்டின் மின்னான்
கையிற் பழியென் றிரங்கா ளுனது நகைமொத்தே.” (141)

என்ற செய்யுள் கூறப்படுகின்றது.

(இ-ள், வயற்புறங்களிலே தாழைக்காடுகொடர்ந்த திருக்குரு கூரி லவதரித்த ஞானதேசிகரான ஆழ்வாரது மலையிற் பொருந்திய மின்னலைபோத்த நங்காய்! (பாங்கி) இதுகேட்டு நான் மெலிவுற் றிறந்துபடிற் பழியாமென்றிரங்காத ளுனது நகைமொழி, (கேலி வார்த்தை) உடம்பிற் பிணிமுதிரப் பெற்றார்க்கு ஆயுள்வேதத்திற் கைபோன மருத்துவர்கள் அந்திரப் பிண்டமேன் முற்றிக் கைகடந்து அசாத்தியமாகும்படி தங் கையிலுள்ள விஞ்ஞஞ்செய்யும் வஞ்சக மருந்தைக் கொடுத்ததுபோலும். எ-று.)

இங்கே தலைவன் தன் காதல்கோையைப் பரிசுரிக்கத்தக்க மருத் துவன் பாங்கியெயெனக் கருதி அவளை யடைந்து “மறையார் மருத் துவர்க்கு நோய்” என்றபடியே தன் குறைவை மறையாது கூறி இரந்துநின்றனன். பாங்கி அவன் கருத்துக்கெதிரான மாற்றம் பல கூறிப் பரிசுவாதத்தையாடி மறுத்தனள். அப்பொழுதுத் தலைவன்

“வாளாலறுத்துச்சுடினு மருத்துவன்பால், மாளர்த காதல்நாயர் ளன்போல்” அவற்றையும் பொறுத்துத் தன் கருமமே கண்ணுப் பின்று மீண்டுந் தன்கருத்தை வற்புறுத்தினன். பின்னுந் தோழி பரிசாசவார்த்தையே பகன்றனனாகத் தலைவன் அது பொறுது வருந் திப் புலம்புகின்ற நிலையை, கவி, “மெய்யிற் பிணிபிடித் தார்க்காயுள் வேதியர் மீறும்படி, கையிற் கபட மருந்திந்த தேயொக்கும்” என வுவமித்திருப்பது படிப்போர் மனத்தை மகிழ்ச் செய்கின்றது.

இனி “இரவுக்குறி” என்னும் பகுதியில் “வெறிதாக வரலிந் தள்ளிரவே” என்று பாங்கி இரவுனை வரவுவிலக்கியது கேட்டுப் “பெருமகன் மயங்கல்” என்னுதுறையிற் பின்வருஞ் செய் பு ள் கூறப்படுகின்றது.

“பிடியிட்ட நெஞ்சர் மிடிதீர நாடொறும் வேண்டினவர்
படியிட்டதனை விலக்குதல் போன்றது பல்சுருதி
வடியிட்ட செஞ்சொற் பான்குரு கூர்மடவாய் முன்புழங்
கொடியிட்ட நண்புக் கிடையூறு நீபின் குறித்ததுவே,” (215)

(இ-ள். சுணக்கற்ற பலவாகிப் வேதங்களை வடிகட்டி அவற்றின் துணிபொரு ளிதுவென் றருள்ப திருவாய்மொழிப் புலவரான ஆழ் வரது திருக்குருகூரிற் பொருத்திய மடவாய்! (தோழி!) முன்பு, பூங்கொடிபோல்பவளான் உமது தலைவி பாலித்த நண்புக்கு நீ இப் பொழுது தடைசொல்லி மறுபது, வறுமையால் மனவாட்டமுற்ற வரது வறுமைதீர அவர்மாட்டன்புடையா ரொருவர் தினந்தோறும் படியிந்து பரிபாலித்து வந்ததனை நடுவே உலோபியொருவன் குறுக் கிட்டு விலக்குவதுபோலாம். எ-று)

இங்கே தலைவன் வரவுவிலக்கிய தோழியை நோக்கி, “நவது விலக்கேல்” “கொடுப்பதழுக்கதுப்பான் சுற்ற முடுப்பது உ முண்ப து உமின்றிக் கெடும்” “கொடுப்பது விலக்கு கொடியோ யுனது சுற் றம், உடுப்பதுவு முண்பதுவு மின்றிவிடு கின்றாய்” என்னும் முது ரைகளின்படி, நீ இங்ஙனந் தடுத்தல் அதிபாதகமாம்; ஆதலால் நீ இப் பழிபாவங்கட் காளாகா தோழி என வைது கூறுங் கருத்தை “மிடியிட்ட நெஞ்சர் மிடிதீர நாடொறும் வேண்டினவர், படியிட்ட தனை விலக்குதல் போன்றது” என்ற வுவுமையால் விளங்கவைத் திருத்தல் காண்க.

இனி, “வரைதல்வேட்கை” பென்னும் பகுதியில் (தலைவனை) நெறி விலக்குவித்தல், குறி விலக்குவித்தல், வெறி விலக்குவித்தல் முதலியன நிகழ்ந்த பின் (முன் சொல்லாத) “பிற விலக்குவித்தல்” என்று தலைவிகுற்றாக. ஒருதுறை கூறப்படுகின்றது. அதற்குச் செய்யுள் பின்வருவது.—

“கரம்பிடித் தும்படை விட்டேமெய்க்கு ஞானங் கனிமுத்திரா
தரம்பிடித் தார்குரு கூர்மட வாய்நந் தமர்க்கயலார்
உரம்பிடித் துஞ்சிதி யீந்தேயென்பால்வரை வேதல் முன்னே
சுரம்பிடித் தார்க்கதன் மேலாம் பிணியெனச் சோர்வித்ததே. (257)

(இ-ள். திருக்கரத்திலேந்திய திருவாழி முதலிய திவ்யாயுதங் கள் ஐந்தனையுங் கைவிட்டு, சேவித்த தொண்டர்களுக்கு மெய்க்கு ஞானத்தை மேன்மேற் கனியச்செய்கின்ற சின்முத்திரை தாங்கி யருள்கின்ற ஆழ்வரது திருக்குருகூரிற் பொருந்திய நங் காய்! (தோழி!) நமது சுற்றத்தார்க்கு அயலார் வளநிதியின்று என்னை மணம்பேசுதல், முன்னமே பலகாலுஞ் சுரநோயாலடிபட்டு மெலிந்து நைந்தவருக்கு அதன்மேல் வேறுசில நோய்களும் வந்து கூடினாற் போல மிகவும் வருத்தச்செய்தது. எ-று.)

இங்கே, தலைவனைத் தனிபே பொழிலகத் தெதிர்ப்பட்டுக் கூடி மகிழ்ந்த தலைவிக்குப் பாங்கியர் அறிவரென்ற பயமும், தலைவன் பிரி தலாலும் அவன் நீடுதலாலும் நேர்ந்த வருத்தங்களும், இரவுக்குறி பகற்குறி இன்னல்களும், அவை பிழைத்தலாலும் குறிமருளுதலா லும் அல்லகுறிகளாலும் நேர்ந்த அல்லல்களும், தாய்துஞ்சாமை முதலிய சங்கடங்களும், ஊராருரைக்கும் அலருரை (அபவாதங்) களும், இவற்றால் வரைவிலே பெருவேட்கையும், வரைவு நீட்டித் தலும் வெறிபாட்டும் ஏறுகுறித்தலும் எனப் பலவகைத் துன்பங் களும் மேன்மேலும் நெடுங்காலம் இடைவிடாது வருத்திக்கொண் டிருக்க இதனிடையில் அயலார் சிலர் மணம்பேசுதல் அவருக்கு உயிர்தாங்கமாட்டாத வருத்தந்தந்த நிலையைக் கவி, “முன்னே சுரம் பிடித் தார்க்கதன் மேலாம்பிணியெனச் சோர்வித்ததே” என வு வமித்திருப்பது காண்க. நெடுநாளாய்ச் சுரநோயால் வருந்தினவர்க்கு அதன்மேல் வேறுபிணியுந் தோன்றிவிடின் அது அசாதத்தியமாய்ப் பிராணபயமாய் முடிவது கண்கூடு.

இனி, வரைவியலில் வரைவறிந்த நற்றாயினது உள்ளமகிழ்ச்சி யைத் தலைவி நினைத்தல் (நாதவி நற்றா யுள்ளமகிழ்ச்சி யுள்ளல்) என்

ஹர் துறையின்கீழ்ப் பின்வருஞ்செய்யுள் காணப்படுகின்றது.

“கற்றவர் கல்வியைக் கண்டே வரிசை கருதிச்செய்யுங்
கொற்றவ ருள்ள மகிழ்வது போலக் குருகைமகிழ்
கற்றவர் பொற்கிரி வாய்முன்பு மான்கலை எடிகம்பால்
உற்றவர் மன்றல்கண் டாலன்னை தானு முடிப்புறமே.” (317)

(இ-ள். உலகம் மகிழுமாறு திருக்குருகடி லவதரித்த நற்றவ
ராகிய ஆழ்வாரது அழகிய மலையிடத்து முன்பு மான்வினாபியும் கலை
வினாபியும் நம்பால் வந்தவரது மணக்காலத்தைக் கண்டால், கற்
றுத்தேர்த்த புலவரது கல்வித்திறமையைக் கண்டு அவர் தகுதிக்குத்
தக்க பரிசைகளை எண்ணிச் செய்கின்ற அரசர்கள் மனமகிழ்வது
போல நமது தாயும் மிகமகிழ்ச்சியுறும். எ-று.)

கற்றுத்தேர்த்த புலவரது கல்வித்திறமைகண்டு இன்புறுதலும்,
அவர் தகுதிக்குத்தக்க வெரு ம தி யளித்தலும், அதனைப்பெற்று
அவர் மகிழ்நிலைமைகண்டு தாம் மகிழ்தலும், அவர்க்குப் பரிசளிப்பக்
கிடைத்த தம் நிலைமைக்கு மகிழ்தலும், தம்பொருள் அவர்மாட்டுச்
சென்றமைக்கு உவத்தலும் பெருந்தகைபாளர்களான தமிழ்ச்சுவை
யறிந்த வள்ளல்கட்கு இப்படி. அதுபோல் நற்றாயும் மான்வினாகல்
கலைவினாகல் முதலிய விபரங்கொளல், தலைவியைபடைதற்குத் தலை
வன்செய்த குழிச்சித்திறமை கினைத்து இன்புறுதலும், இத்தனைபுஞ்
செய்த இவற்கு எனது கண்போன்ற காதலியை தக்க பரிசிலானாள்
என்று இன்புறுதலும், இக்குறியில் நமது மருகனாகக் கிடைத்ததே
என்னும் மகிழ்ச்சியும், அவனைக் காதலனாகப் பெற்ற தலைவியின் நல்
வினைகுறித்து மகிழ்ச்சியும், அவனைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளுந் தலைவ
னுள்ளுமகிழ்ச்சிக்கு உவத்தலும், கூடிமகிழும் இருவர்நிலைபுங் கண்டு
இன்புறுதலும் எனப் பலவாறு (நற்றாயும்) மகிழ்ச்சியுறுவனென்று
தலைவி கருதினாள். இவ் அவமையின் நயமுங் காண்க. இனி,

“.....ஆசைசெய்த
கடலான காமக் கழிபூ டகப்பட்ட காமுகத்தாம்
மடலான தோணிகொண் டேநீந்திச் சேர்வர் மணக்கணாக்கே”

என்பது முதலியனவாக இந்நூலிற் காணப்படும் உருவக முதலிய
பிறவணிகளின் நயமும் இங்மனமே கண்டு இன்புறற்பாலன.

(தொடரும்.)

எதிர்க்கோட்டை, ரெ. இராமையங்கார்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், கோபாலஸ்ரத்திரம் ஹைஸ்கூல்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சரித்திரம்.

சொல்லின் தொகைகொண் டெதடிப் போதுக்குத் தொண்டுசெய்யும்
நல்லன்ப ரோத்துமுன் காமமெல்லாம் என்றன் நாவினுள்ளே
அல்லும் பகலு மமரும்படி நல்கு அறுசமயம்
வெல்லும் பரம இராமாநுசா இதென் விண்ணப்பமே.

முன்னுரை.

பிற வி ப் பெருந்துயர்க் கடலிலமுந்தித் துக்கமடையாமல்
மோகநமாகிய பேரின்பப் பெருவிட்டை யடைந்து என்றுமழியாத
பேரானந்தமெய்துவதே ஒருவன் மனிதசரீரம் பெற்றதன்பயனாகும்.
பசு பசுதி முதலான நூறுகோடி ஜன்மங்களெடுத்தபின் ஒருவன்
ஒருதடவை மனிதசரீரம் பெறுகிறான். இவ்வள வருமையான
மனிதசரீர மடைந்தும் கடவுளிடம் அன்பு செலுத்தி உண்மையின்
பம் பெறாமல் உண்டுடுத்து உலக சுகங்களில் ஆசைவைப்பது அறி
வின் பயனாகாது. கர்ம வாசனையால் வந்த உலகப் பற்றை முற்றி
தும் ஒழிப்பது மிக அருமை. ஆகவே மனிதர்களின் அறியாமையை
நீக்க மண்ணுலகில் அவதரித்து, தங்கள் நல்லறிவினாலும் நல்லொழுக்
கத்தினாலும் பல உயிர்களும் பரம்பொருளை யடையுமாறு செய்த
மஹான்களின் சரித்திரங்களை யறிந்து அவர்களைப் பின்பற்றுவது
அவசியமாகும். அப்படி அறிவும், ஒழுக்கமும் ஒருங்கு நிறையப்
பெற்று இந் நிலவுலகத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிந்தார்த்தத்தை நிலை
நிறுத்தி, விபாசருடைய பிரஹ்ம சூத்திரத்திற்கு அரியவுரை அனை
வரும் அறியும்படி யெழுதி, ஸரஸ்வதியால் மிகவும் கொண்டாடப்
பட்டுக் கருணைக்கடலாய் விளங்கி, அளவிறந்த ஆத்மாக்கள் கவி
யிருளினின்று நீங்கிக் கதிபெற் றய்யுமாறு அருள்புரிந்தவர் ஸ்ரீ
பாஷ்யகாரர். இத்தகைய இவரது அருமை பெருமைகள் அனைத்
தும் பெரிபேராலும் பேசுந்தரத்தினவல்ல எனின் இவருடைய
வைபவத்தை உள்ளவாறு உரைத்தற்கு அறிவும் ஆற்றலுமற்ற சிறிய
னாகிய பான் அவரிடம் அன்பும்; ஆசையும் மேவிட்டவனாகி “ஸ்ரீ

பாஷ்யகாரர் சரித்திரம்” என்னும் இதனை மிகச் சுருக்கமாக எழுதத் துணிகின்றேன். இதிலுள்ள குற்றங் குறைகளைக் கற்றறிந்த பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராக.

அவதாரம்.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருமாமணி மண்டபத்தில் நித்ய முக்தர் குருக்கு ஸதாநுபாஸ்பனம், அவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கச் சீரிய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தருளுகிற செங்கண்மால் தன் லீலாவிபூதி யாகிய இவ் வலகத்தில் உயிர்களும் தன்னை அடைந்து உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு, திருவனந்தாழ்வானாகிற தனது பள்ளியணையைப் பாருலகில் அவதரித்தருளுமாறு ஆக்ஞாபித்தனன்.

திருவனந்தாழ்வானும் அவ்வாணையைத் தலைமேற்கொண்டு ஸ்ரீபெரும்புதூரென்னுமிடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பிராம்மணரான ஸ்ரீ கேசவப்பெருமானுடைய பிரிய மனைவியாய், ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியின் அம்சமான கார்த்திகேயம்மையாரிடம், கவியுகம் 340-வது குரோதனாஸ்ர சித்திரைமீ சுக்லபக்ஷம் சப்தமி வியாழக்கிழமை திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் மங்களவேளையில் கவியிருள் நீக்கும் ஓர் கதிரொளி விளக்கமாய் உலகத்தவரை உயர்கதி யுய்த்தற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராக அவதரித்தருளினார்.

திருமலையில் வாசம் செய்திருந்த இவருடைய மாமனார் பெரிய திருமலைநம்பி இவரை ஆசீர்வதித்து தராத குமாரனான இராமபிரானுடைய தம்பி இளைப்பெருமானுடைய பெயரே இவர்க்குத் தகுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ‘இளையாழ்வா’ரெனப் பெயரிட்டார். அதனால் இராமாநுஜர் என்னும் பெயரும் இவர்க்கு வழங்குவதாயிற்று.

வித்தியாப்பியாசம்.

இவர், காலத்திற்குரிய வைதிக கர்மங்களை முறைப்படிபெற்று, கலைகளெல்லாவற்றையும் கற்றறிந்தவராய் பூரண சந்திரனையொத்து விளங்கினார். பதினாறுவது வயதில் இவர் விவாஹம் செய்துகொண்டார். காஞ்சிமா நகரின் கண் திருப்புக்குழி என்னும் கிராமத்தில்

யாதவப்ரகாசர் என்னும் அத்வைதி ஒருவரிடம் இவர் வேதத்தின் முதல்பாகம் வாசித்தார். அப்பொழுது இவருடைய சிற்றன்னை குமாரரான கோவிர்தன் என்பவரும் இவரோடு வாசித்தார். அங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள் யாதவப்ரகாசன் “சத்யம் ஞானமனந்தம் ப்ரம்மா” என்னும் வேதவர்க்கியத்திற்கு அர்த்தம் பிழைபடுமாறு சொல்ல அதைக்கேட்ட இளையாழ்வார், உயிருள்ளதும் இல்லாததுமான வஸ்துக்களில் வேறுபட்டு நித்யமான வஸ்துவே பிரம்மம் என்று உண்மைப் பொருளுரைத்தார்.

மற்றைநாள் இவர் குருவுக்கு எண்ணெய் தேய்க்கும் சமயம் “தஸ்யயதாகப்பாஸம் புண்டரீக மேவமகூணி—” என்னும் சுருதிக்கு குரு விஷமப்பொருளுரைக்கவும், துக்கத்தினால் இவர் கண்களில் நீர்ததும்பி குருவின் துடையில் நெருப்புப்பொறிபோல் விழுந்தது. யாதவர் இவரைக் கோபத்துடன் விளித்து தன்னிடம் வாசிக்கக்கூடாதென்று சொல்லித் தன் சிஷ்யர்களின்மீதும் விலக்கிவிட்டார்.

கங்காயாத்ரை.

யாதவர் இவரை விலக்கிவிடினும் தன் மதத்திற்கு எதிரியுண்டாவதை நினைந்து தன் சிஷ்யர்களுடன் கலந்து இவரைத் தந்திரமாய்க் கொன்றுவிடுதற்கு எண்ணினார். அதனால் அவர் முன்போல் இவரை சிஷ்யராகச் சேர்த்துக்கொண்டு கபடமாய்க் கங்காயாத் திரை போவதாகப் பொய்க்காரணங் கூறிப் புறப்பட்டார். அவ்வஞ்சனையை இவர் நடுவழியில் கோவிர்தனென்னும் தம் சகோதரனால் அறிந்து அங்கு ஒரு மறைவிடத்தில் தங்கிக் கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்துவிட்டார்.

அவ்விடத்தில் இவர் தம்மைச்சூழ நாற்புறமும் காடாயிருந்தலைக் கண்டார். கண்டவர், மனம்பதைக்கத் தாம் வழிதிசை தெரியாமற் கலங்கினின்றார். அவ்வேளையில், அடியவர்களை ஆபத்தில் நின்று காத்தருளும் கருணைக்கடலான திருமால் பிராட்டியுடன் ஒரு வேடனும் மனைவியுமாக இவர் முன்னே காட்சியளித்து இவரை பண்புடன் வழிநடத்திச் சென்றார். அன்று இராப்பொழுது எல்

லோரும் ஒரு பெரிய மரத்தடியில் தங்கினார்கள். வேடன்மனைவி விடாயின் மிகுதியால் பருகுவதற்குத் தண்ணீர்கேட்க, சமீபத்தில் நல்லஜலம் நிறைந்த கிணறு இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு பெரு மாளும் பிராட்டியும் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கினர். பொழுது புலர்ந்து, இளையாழ்வார் சுற்றுமுற்றும் நோக்கி வந்தவர்களைக் காணாது வருந்தினார். நாலடி நடந்து சென்றார். அது காஞ்சிபுரமாயிருக்கக் கண்டு கழிபெருவகை எய்தினார். வந்தவர்கள் பேரருளாளரும் பெருந்தேவித்தாயாருமெனத் தேர்ந்து இறைவன் செயல் இருந்தவாறு என்னே! என்று பலகாலும் அவனருளையே சிந்தித்துப் பரவசராயினர். அவர் அந்தச் சாலைக்கினற்றிலிருந்து தூநீர் கொணர்ந்து தேவப்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்துகொண்டிருந்தார். இஃதிங்ஙனமிருக்க யாதவர் தன் சிஷ்யர்களில் இவரைக் காணாது பொய்யாக வ்யசனித்து கங்கைக்குச் சென்று நீராடினார். கோவிந்தன் நீராடும்போது கையில் ஒரு லிங்கம் ஒட்டிக்கொள்ள அது காரணமாய் அவருக்கு உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனார் என்று பெயராயிற்று. அங்ஙனமே அவர் தம் பிறப்பிடமான மழலமங்கலத்தையடைந்து சிவபக்தராயிருக்க காளஹஸ்திராதன் அவர் கணவில் தோன்றி தன்னிருப்பிடம் வரும்படியழைக்க அவரும் காளஹஸ்திக்குச்சென்று சைவர்களில் முக்யராய் விளங்கினார்.

யாதவப்ரகாசர் தம் பிரயாணம் முடிந்து காஞ்சியையடைந்து உடையவரைக்கண்டு மிகுந்த வியப்படைந்து, நடந்த சங்கதிகளையறிந்து, மறுபடியும் முன்போல் இவரைத் தன் சிஷ்யராகச் சேர்த்துக்கொண்டு பாடம் நடத்திவந்தார்.

ஆளவந்தாரின் கடாக்ஷம் பெற்றது.

இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் காஞ்சியிலிருந்து ஸ்ரீரங்கம் சென்றார்கள். அங்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தை வளர்ப்பவராய் மணக்கால் நம்பியின் பிரிய சிஷ்யராய் மிகவும் பெருமையுடன் விளங்கிய ஆளவந்தாரைக்கண்டு இளையாழ்வாரது வரலாற்றைத் தெரிவித்தார்கள். ஆளவந்தார் கேட்டு உள்ளடங்கா உவகை பூப்ப இவரைக் காவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டு விரைவில் காஞ்சியை யடைந்

தார். அங்கே தம் சிஷ்யரான திருக்கச்சி நம்பிகளைக்கண்டு க்ஷேமம் விசாரித்தபின் பேரருளாளரையும், பெருந்தேவித்தாயாரையும் திருவடிதொழுதார். யாதவர் சிஷ்யர்களுடன் வெளியில்வர சிஷ்யர்கள் நடுவில் சிவந்துயர்ந்து வ்லிமைபொருந்திய நீண்டதோள்களுடன் அழகில்மிகுந்து விளங்கிய இளையாழ்வாரை ஆளவந்தார் தம் குளிர்ந்தினிமையான கண்களால் பெருந்தன்மைதோன்றப் பார்வையிட்டார். ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தை நன்கு நிலைநிறுத்துவாரிவ ரெனக்கொண்டு பெருமானிடம் விடைபெற்று ஸ்ரீரங்கமடைந்தார்.

ஒரு சமயம் அந்நாடாண்ட அரசன் மகளைப் பேய்பிடித்து வருத்தியது. யாதவர் அரசனாழைக்கப்பட்டுத் தம் சிஷ்யர்களுடன் சென்று பேயையோட்ட மந்திரங்களை யுச்சரித்தார். பேயும் மடக்கியிருந்தகாலை நீட்டிக்கொண்டு யாதவரைநோக்கி “நீ முற்பிறப்பில் உடம்பாயிருந்து ஓர் ஏரிக்கரையில் ஸ்ரீவைணவர்கள் சாப்பிட்டுச் சிதறிய சோற்றையுண்டு இப்பிறவியில் வித்வானாய். நானே முன்பிறப்பில் பிராம்மணன். யாதத்தில் மந்திரம்தவறிப் பேயாகப் பிறந்தேன். மகானாகிய இளையாழ்வாருக் கல்லது மற்ற ஒருவர் சொல்லுக்கும் கீழ்ப்படியேன்” என்றது. உடனே இவர் சென்று தம் திருவடிகளை அதன் தலையில் வைக்கவும் பேய் அக்கணமே அருகுநின்ற அரசமரத்தை முறித்துக்கொண்டு நீங்கி நற்கதியை நண்ணியது.

யாதவர் மற்றொருசமயம் “சர்வம் கல்விதம் ப்ரம்மநேஹ நாப்தி கஞ்சன” என்னும் வாக்க்யத்திற்கு அத்வைத பரமாய் அர்த்தம் சொல்ல இவர் விசிஷ்டாத்வைதபரமாய்ப் பொருளுரைக்க யாதவர் கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்க நோக்கி இவர் தம்மிடம் இனி வர சிக்கக் கூடாதென முற்றும் மறுத்தார். இவர் சந்தோஷமாய்த் தம் தாயாரிடம் சென்றுவணங்கி விஷயங்களையறிவித்தார். தாயார் திருக்கச்சிநம்பியின் இஷ்டப்படி நடக்க உத்தரவிட்டார். அப்படியே இவர் நம்பிபால் சென்று அவரனுமதியால் முன்போல் சாலைக்கினற்றிலிருந்து திர்த்தம் கொண்டுவந்து பேரருளாளருக்குத் திருமஞ்சன கைங்கர்யம் செய்துவந்தார்.

ஆளவந்தார் பரமபதமடைந்தது.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தார் திருவாய்மொழிக்கு விரிவுரை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். தமக்குப் பிறகு தம் தர்சனத்தைத்

திறமையுடன் நடத்துபவர் இல்லையென்ற ஒருகவலை அவர் மனதை வருத்திக்கொண்டிருந்தது. பிறகு எப்படியாவது இளைபாழ்வாரை அழைத்துக்கொள்ள நினைத்தார். சரீரமும் சற்று வாட்டமுற்றது. சிஷ்யர்களுக்கு நல்லுபதேசமருளினார். உடம்பு குணமடைந்து பெருமானை சேவித்து, மாலைதரித்து விட்டிற்குத் திரும்பினார். இளைபாழ்வார் காஞ்சியில் பாடம் தவிர்த்திருப்பதைக் கேள்வியுற்று இவரை அழைத்துவரும்படி தம் சிஷ்யரான பெரிய நம்பியைக் காஞ்சிக்கனுப்பினார். மறுபடியும் சரீரம் தளர்வுற்றது. கோயிலார்தளும், ஆசார்யர்களும், சிஷ்யர்களும் கூடியிருந்தார்கள். ஆளவந்தார் கோயிலார்களை நோக்கி “பெருமாள் நடைபலியை நாள் தவறாமல் நடத்தி, சிஷ்யர்களையும், ஆசார்யர்களையும், தேசாந்திரிகளையும், பேணிப்போகும்படி கட்டளையிட்டார். எல்லாரிடமும் தம் பிழைகளைப் பொறுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். தம் ஆசார்யரான மணல்கால் நம்பியை மனதிலிருத்தி எல்லாவாத்தியங்களும் முழுங்க வைகாசிமீ ௨௨ ஸ்வரவண நட்சத்திரத்தில் ஆளவந்தார் திருநாட்டிற்கு எழுந்தருளினார். சிஷ்யர்கள் வேரற்றமரம்போல் விழுந்தழுதார்கள். பின்பு தேற்றத்தேறி ஆளவந்தாருக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் சந்தாசிகளுக்குரிய சடங்குகளைக் குறைவற வெகுவிமரிசையாய் முடித்தார்கள்.

இங்ஙனமிருக்கையில் பெரியநம்பி காஞ்சியையடைந்து திருக்கச்சி நம்பியையும், வரதனையும் சேவித்து இளைபாழ்வார் மஞ்சன நீர் கொண்டுவரும் வழியில் நின்று “பரம்மா சிவஸ்சதமக: பரமஸ்வராடி என்னும் ஆளவந்தார் தோத்திரத்தைச் சொல்ல இளைபாழ்வார் கேட்டு உடனே ஆளவந்தாரைக் காண ஆவல்கொண்டு பெரிய நம்பியோடு ஸ்ரீரங்கத்திற்குப் புறப்பட்டார். இருவரும் வடகாவேரியின் வடகரையை யடைந்தார்கள். ஆளவந்தார் பரமபதமடைந்ததாகக் கேட்டும் அக்காவேரியின் தென்கரையி லடக்கம்செய்வதைக் கண்டும் கரைகாணத் துயரில் முழ்கிப் பலவிதமாகப் புலர்ப்பினார்கள். தென்கரையை விரைந்தடைந்து ஆளவந்தாருடைய சரமசரீரத்தை சேவித்தார். அப்பொழுது அவர் ஆளவந்தாருடைய கையில் முன்று விரல்கள் மடங்கியிருக்கக் கண்டார். அவருக்கு வியாச பராசர

ரிடம் உபகார நினைவும் நம்மாழ்வாரிடம் பிரியமும், வியாசருடைய ப்ரும்மகுத்திரத்திற்கு வைணவபரமாய் விரிவுரை எழுதவுமாக முன்று நினைவுகளிருந்ததாக வறிந்து, அவைகளைத் தாம் நிறைவேற்றுவதாக வாக்களிக்க விரல்கள் முன்போல் நிமிர்ந்தன. அங்குள்ளா ரனைவரும் ஸ்ரீவைணவ தரிசனத்தை நிலைநிறுத்தற் குரியவர் இவரே என்று இளைபாழ்வாரைக் கொண்டாடினார்கள். அதன்பிறகு அவர் பெரியநம்பியிடம் விடைகொண்டு ஆளவந்தாரை ஜீவதசையி ல் பார்க்கமுடியாத வருத்தத்தினால் ஸ்ரீரங்கநாதனையும் சேவிக்காமல் பெருமாள் கோவிலுக்குத் திரும்பினார்.

அஃதங்ஙனமிருக்க, திருக்கச்சிநம்பி பேரருளாள ருள்ளன்பிற் குரியவராய் மேன்மைக்குணங்களுக்கு இருப்பிடமாய் விளங்க, இவரவர்பால் பொங்கும் பரிவுடையராய் அவரைத் தம் மாசார்யராகப் பெறவிரும்பினார். இவர் விரும்பியது ஆத்மகுணத்திற் கனுசரித் தாலும் வர்ணஸ்ரமத்திற்குமித்த வைதிக தர்மத்திற்குச் சேராநென நம்பி மறுத்தார். ஆனாலிவர் தம் மெண்ணத்தைப் பேரருளாளரிடம் கேட்கும்படிவேண்ட நம்பியும் அன்றிரவு பெருமானிடம் கேட்டார்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனை பரம்பொருள், ஜீவாத்மாவுக்கும்! பரமாத்மாவுக்கும் பேதமுண்டு; பேற்றுக்குபாயம் அவன்தன் பேரருளே; கடைசிகாலத்தில் கடவுளை நினைக்கவேண்டுமென்ற கட்டாய மில்லை; சரீரம் விட்டால் மோகூழ்; பெரியநம்பியை ஆசார்யராகப் பெறுவது; எனப் பேரருளாளர் ஆறு வார்த்தைகள் அருளிச் செய்தார். அவற்றை இவர் கேட்டுத் தம் எண்ணத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமாயிருந்தமையால் இன்பக்கடலில் முழுகினார்.

பெரியநம்பியை ஆசார்யராகப் பெற்றது.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்கள் ஒன்றுகூடி தர்சனத்திற்குரியவரை ஆலோசிக்கையில் முன்பு ஆளவந்தாரால் விசேஷகடாகூழ் செய்யப்பெற்ற இளைபாழ்வாரை அதற்குத்தக்கவர் எனப் பெரியநம்பி தீர்மானித்து இவரைத் திருத்திப் பணிபுரிவதும் பொருட்டு உடனே புறப்பட்டு இடைவழியில் மதுரந்தக ஏரிக் கரையில் ஒரு கோவிலில் வந்து தங்கினார். இவரும் பேரருளாளர்

ஸ்ரீ மகாத்மா ஜவஹர்
கூடல் மான் மியம்.

இது, வைபவ க்ருதமானா என்ற இரண்டு கடவுள் மாநதியுடையதும், சங்கம் விளங்கப்பெற்றதும், திருப்பல்லாண்டு விளைந்த நிலம் மரிகப மதுரையம்பதியின் பெருமை எல்லாம் செவ்வையாய் எடுத்தவைக்கும் தீர் அரியதுலாம். இது, ப்ருஹ்மாண்ட புராணத்தை முதல்நூலாகத்தொண்டு விளங்கிய பழமையான தமிழ்க் காவ்யத்தினின்றும் வகைபெற்றதாக எழுதப்பெற்றது; படிப்பவர்களுக்கு இன்பத்தை விளைவிப்பது, இதில் அறிய பணிஷ்யங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆதலால் யாழும் பொற்றத்தக்கதே. விரும்புகின்றவர்கள் எமது ஹரிஸம்யதிவாகரம் ஆபீஸுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

இதன் விலை அனா 0-6-0.

இங்ஙனம்,

மானேஜர்.

239, ஹரிஸம்யதிவாகரம் பிரஸ், மதுரை.

இதில் குணமில்லையென்று சூசிப்பவர்களுக்கு

இனம் ரூபாய் 100.

அந்நிய நாடுகளிலும் நன்கு மதித்து மெடல்பெற்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண டெண்டல் பாம்.

நத்தவியை மகனப்போக்கி பற்களை உறுதியாக்கும்,

பற்பொடி.

எல்லா கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

பாட்டிய விலை அனா 4.

விநியோகக்கு நகலகிஷன் கொடுக்கப்படும்.

மாண்புமிகு திரு. ஸ்ரீ கிருஷ்ண & கோ., மண்ணாக்கடி.

விளம்பர விதிகம்.

எல்லா ஆர்டர்களும் மனியார்ட்முலம் அனுப்புவதுடன் முழுவிவரமும் தெளிவாய் எழுதவேண்டும்.

எங்களுடைய பத்திரிகை பிரதிமாசம் 1500 காப்பிகள்வரை பல ஊர்களுக்கும் போகின்றதினால், விளம்பர சமசாரம் கொடுக்கிறவர்கள் அடியில் குறிப்பிட்டிருக்கிற விகிதப்படி தங்களுக்கு தேவையான காலத்திற்கு ஆர்டர் கொடுக்க வேண்டுகிறோம்.

பக்கம்.	1 மீ	3 மீ	6 மீ	1 வரு
முழு பக்கம்	ரூ 3-0-0	8-0-0	15-0-0	32
அரை பக்கம்	ரூ 1-8-0	4-0-0	8-0-0	16
கால் பக்கம்	ரூ 0-12-0	2-0-0	4-0-0	8

இங்ஙனம்,

மானேஜர்.

239, ஹரிஸம்யதிவாகரம் ஆபீஸ்,

தெற்குமாரட்டுத் தெரு, மதுரை.

What is your duty to your Country?

To support Home Industries and give proper encouragement.

The Madras Pencil Factory,
P. Box 86, MADRAS.